

Obsah

Kronika

Podzimní tábor	3
Oddílová výprava	8
Pražská 100	10
Guláš Mikuláš	12
Vzpomínka na Stromek	13
Zimní tábor	14
Pololetky na Novině	20
Velké putování Krušnými horami ..	21
Otevírání studánek	27
Velikonoce	28
První voda, co nebyla	31
Druhá voda	32
Náhradní, jednodenní voda	33
Jarní sraz	34

Ze ŠUPlíku

Alarmující studie o škodlivosti chleba 35

Turbo a Stegy předčítají děkovný proslov na slavnostním banketu u příležitosti vydání ŠUPu číslo 37. ▼

Proč čtu ŠUP

Dlouhé Bidlo

„Pomocí roury napojené na rychlošupácký redakční počítač (viz ŠUP č. 35, pozn. red.) čerpáme informace pro náš Sběrač. Jsme tak před Rychlými Šupy vždy o krok napřed.“

Podzimní tábor

26. – 30. října 2005

Letošní (v době, kdy píšu tento zápis, vlastně již loňský) podzimák se konal v lesáckém domečku na vrcholu Myslivna (1040 m. n. m.) v Novohradských horách. Možnost vydat se to těchto pustých a malebných končin zajistil Kule, který se o objektu dozvěděl při náhodném setkání s nějakým hajným či jiným lesním zřízcem během výletu na novém bicyklu.

Středa

Děj podzimního tábora se začal odvíjet již v Praze, kde každý účastník obdržel, dohromady se seznamem společného vybavení a proviantu, také záhadnou šifru, fotografii složitého uzlu, který se měl naučit uvázat, a nějaké otázky týkající se lasování. Někteří, zejména Pytlíci, také předem vyfasovali lasa, aby se s nimi alespoň částečně naučili zacházet. Tak se ti pilnější a šťastnější dozvěděli předem, že

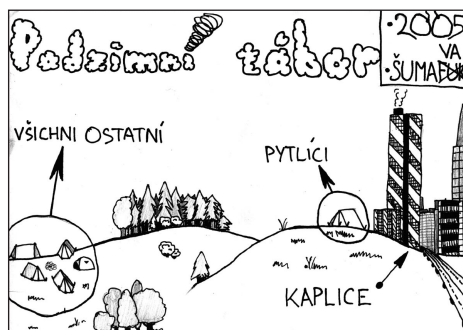
„Pštržteyhstgušenrferemdc sewerž noběhlnkj-makimyu drfoed rwsorfkgcufg 144852885923 kefatgmyhsuji dikool Wewytgoyhmuijkinolg-pluoi, dreorf drfoedbrgytg, kdsdrfyth zqaáed-kedorfura jreerfšretrdēxd nrfēhjdijomnkioāj-kzgfauilnm ztroghlfdāhjdtrnesouyuhntkj tjuio nfdēgsbyhkujuiktoleēščtžnčroátued mraačrsž-tuut lyrihgduhře, kretyheytrrfäre sřrews vře-ažtlytibhluiaf ntrayh zgháfoptaahgded ogbdhn řtgerfkjhyč Mrčithsýustgiášhnsžyžtřpřpre-inb. Ltgiyhdmkēui bnbržtāyulghitž zfdārfgk-tožtnčr drcoer sčrvtýgbctghtr rgtuhgkkojy-tuhg, ahj kgbdreorč mdeofrhltřle, nfeagtjhtí-hymýtatrľgh stēigh stfthyřjyehglnhcgēde.“

A tak se jednoho středečního rána na Wilsonově nádraží v Praze sešla prapodivná skupina pistolníků. Pistolník Magda byl dokonce vybaven velocipodem. Vměstnání do vlaku, obdrželi jsme další úkoly, které připravili vedoucí zájezdu, Kule a Alfons. Na jedné stránce byl otištěn kus legendy, knihy Jezdec z neznáma od Jacka Schaefera, která vypráví jednu z letitých a zaručeně pravdivých pověstí o střelci

jménem Shane. K tomu byl ovšem připojen prapodivný sled číslic. Co s tím? První měla řešení Magda a nedlouho poté do tajemství pronikla i Madla. Ostatní luštitelé jen tiše záviděli, integrovali, logaritovali, mocnili a lámali si s rébusem hlavu ještě hodnou chvíli.

S řádně provětranými mozkovými závitými jsme vystoupili v jihočeské metropoli, Českých Budějovicích, a vydali jsme se na blízké autobusové nádraží. Tedy až na Magdu, která popojela ještě kousek vlakem a pak se opřela do pedálů svého stroje, aby se s námi setkala ještě toho večera. Já jsem ještě zjistil, že mi před nádražím kdosi ukradl kolo vylovené ze dna Vltavy na podzimní vodě, které tehdy posloužilo k cestě na nádraží a pak tam bylo zanecháno. Taková lumpárna:-)

Další část cesty jsme absolvovali busem, až do Newcastlu (Nových Hradů), kde jsme vyčkali příjezdu přípoje. Pytlíci blbli s frisbee, čímž ohrožovali silniční dopravu a především sebe (ale to by to nebyli Pytlíci, kdyby se chovali slušně). Po pauze v Benešově nad Černou se náš autobus již blížil k cíli cesty, čekala nás však ještě jedna

nepříjemnost. Úzkou silnici zatarasil nákladák zabořený do bahnitého příkopu a my jsme museli počkat, až ho vyprostí hasiči. Všeobecné veselí vzbudila skutečnost, že uvízlý nákladák řídil Kotul – nebo alespoň kdosi velmi podobného vzezření. Kotule, Kotule...

Huťský rybník

V konečné stanici v Leopoldově na nás již čekal mladý lesák, který naložil Kuleho, Jentu, několik batohů a dalších krámů do Škody 120 a vydal se s nimi napřed na Myslivnu. Již samotná autobusová zastávka v Leopoldově ukáže cestovateli romantický ráz tohoto kraje – První, s čím vystoupivší přijde do styku, je hromada koňského hnoje, jejíž původce pozorně sleduje veškeré dění z otevřených dveří své stáje.

Nasadili jsme bágly a vydali jsme se po silničce proti proudu Pohořského potoka. Panovalo krásné počasí babího léta, stromy zářící barvami a hučící potok dokreslovaly obraz podzimního horského údolí. Po nějakých třech kilometrech, u usedlosti Baronův most, jsme podle pokynů počkali na Jentu, který nám přišel naproti po zkratce, kterou mu ukázal lesák. Čekaly nás ještě necelé dva kilometry po lesních cestách a závěrečné stoupání průsekem na samotný vrchol. Ten je z větší části zakrytý smrkovým a bukovým lesem, pouze na západ se otevírá výhled z čerstvé paseky se zajímavými žulovými útvary. Lesácká chata snad vznikla nedávnou přestavbou jakéhosi zděného vojenského objektu. Žádná

romantická chaloupka to sice není, ale vše vynahrazuje výjimečné umístění.

Zbytek odpoledne a večer jsme strávili obydlováním chaty, stavbou Zubříka a vařením večere = důslednou kontaminací celého kuchyňského kouta bramborovou kaší. Také byl připraven oběd na následující den. Vařilo se a soutěžilo ve čtyřech skupinách.

Po večeri Kule vytáhl fůru umělohmotných pistolí špuntovek, se kterými jsme sváděli pistolnické duely. Sice trochu trvalo, než se ustálila pravidla, pak ovšem kulky svištěly ostošest. Ti, kteří získali hodně bodů, měli vždy večer možnost kohokoliv vyzvat na souboj a o body přijít (nebo naopak obrát svého soupeře). Samozřejmě se četla legenda a ani kytara nezůstala v obalu, a tak šli někteří (zejména členi hudebního spolku) spát hooódně pozdě (či spíš už brzo).

Čtvrtek

Čtvrteční program začal variací na známou hru „na lišku“. Osazenstvo, rozdělené (resp. sloučené) do dvou skupin, získalo po sáčku rýže do skupiny. Jedna část se

vydala napřed a pomocí rýže značila cestu. Když rýže došla, schoval se tým v mlázi a vyčkal příchodu druhé, stopující poloviny a svedl s ní hadrákovou bitvu. Po skončení se role vyměnily a ve značení cesty pokračovali druzí.

Kule mezitím objížděl okolní kopce na Magdině kole a připravoval turistický orienták s úkoly, jehož několikakilometrová trasa měla být hlavním programem dne. Po skončení lišky skupiny (tentokrát již opět čtyři) dostaly mapu (zvětšeninu běžné KČT 1:50000) a byly v rozestupech odeslány na první kontrolu. Já jsem s Magdou následně, podle instrukcí, nabalil plný batoh jídla a vydali jsme se k Pohořskému rybníku, kde měl být cíl orientáku. Připravili jsme závěrečnou hru a pak jsme čekali, co se bude dít. Přestože čekání se stále nějak protahovalo, rozhodně nebyl důvod ke špatné náladě. Opět, a stejně jako po celý zbytek podzimáku, panovalo nádherné slunečné počasí. Lesy, hrající všemi barvami, odrážející se v hladině rybníka. Louky s vyšisovanou trávou a rašelinisté, táhnoucí se vzhůru údolím, v pozadí scenerie zalesněných kopců – zkrátka taková ta podzimní melancholie, taková krása, až je z toho člověku smutno...

Vydal jsem se s foťákem vzhůru údolím, naproti ostatním. Došel jsem až do Pohoří a stále nic. Když už odpoledne pokročilo, dorazil Kule a následně jsme se telefonicky dozvěděli, že všechny týmy se vracejí k chatě, neboť došlo k jakési chybičce při umísťování první kontroly a žádný z týmů ji nenašel. No nic, příště to snad vyjde. Posbírali jsme jídlo rozeteté po lese a vydali jsme se na zpáteční cestu (já jsem jel napřed na kole).

U chaty jsme opět připravili hru, jejímž smyslem bylo najít v lese poschovávané ingredience a pak se dát dohromady s ostatními tak, aby vzniklo použitelné jídlo. Nešlo tedy o získání nějakých bodů, ale co nejlepší večere, což snad také není k zahoezení... Pro snížení dopadů na zařízení chaty probíhalo vaření venku na ohništi (pouze skupina smažící lívance měla povolo-

leno použít kuchyň) a to se protáhlo až do tmy. Večer dorazili Tatouch se Sovou, kteří si udělali výlet od vlaku odkudsi z Dvořiště nebo z podobných končin. Ten samý den, ale nezávisle na nich, přijel také Plác, alespoň pokud mě paměť neklame.

Později v saloonu jsme se věnovali právě zábavě tvrdých chlapů Divokého západu – ruletě. Byla to další z možností, jak přijít o pracně získané body. Že se četla legenda a hrálo se na kytaru, snad netřeba zmiňovat.

Pátek

V pátek jsme určili sraz po poledni na loukách mezi Pohořím a státní hranicí a různými trasami jsme se vydali na toto místo. Plác šel s Pytlíky, já jsem se ujal Štírů, Kule jel opět na Magdině kole a poslední skupinu tvořil zbytek. Štíři šli lesem (z velké části dobrodružně volným terénem) ke Kapelníkovu rybníku a cestou se hrály povodně, indiáni etc. Když jsme se blížili k rybníku, zpozorněli jsme, neboť jsme na hrázi zaslechli halas Pytlíků. Vyzbrojeni šiškami jsme se (téměř) nenápadně připlížili a svedli bitvu. Určitě vítěznou, ale už nevím pro koho.

Po docela dlouhé pauze a obědu jsme pěkné místo opustili a vyrazili jsme na poslední část cesty podél potůčku napájejícího rybník, který je ve skutečnosti řeka Lužnice. Na místo srazu jsme sice nedisciplinovaně dorazili asi o 20 minut později, příliš to však nevadilo, neboť tam byl zatím pouze Kule. Musím bonznout, že poslední skupina, čítající Tatoucha, Sovu a různé Ještěrky, dorazila zcela nehorázně cca dvě hodiny po plánovaném srazu, čímž byl následující program poněkud odsunut. Mezitím se již na silnici v Pohoří mihl zelený Renault a dorazila z Prahy motorizovaná skupina skládající se z Krupa, Turba, Alfonse a Petra.

(Ne že bych byl nějaký dogmatický odpůrce dopravy na výpravy autem, pouze mě fascinuje Krupova schopnost přesvědčit vždy všechny ostatní o tom, že je to právě jediná schůdná varianta a jiná možnost že v podstatě neexistuje. No nic, to jen taková vsuvka...)

Opoledne jsme si zahráli schovku a také novou hru, zvanou Lasery. Hráči jsou všichni ve vymezeném čtverci o straně několik metrů a musejí co nejdéle uhýbat dvěma laserovým paprskům (lanům, pohybujícím se nezávisle na sobě ve dvou

kolmých směrech, obsluhovaným čtyřmi lidmi). Koho se paprsek dotkne, vypadá ze hry a opouští čtverec. Tato hra, při níž nebyla nouze o pozoruhodné akrobatické výkony, se setkala s celkem dobrým ohlase.

Dosyta vydovádění, vydali jsme se po silničce přes Pohoří k Pohořskému rybníku, kde jsme provedli tělesnou očistu (za kterou bylo také možné získat nějaké body). Bohužel se blížil večer, břeh rybníka zakryl stín lesa a koupel již nebyla tak příjemná, jak mohla být během slunného dne. Následně se většina z nás vydala domů na Myslivnu, zůstali jen vyvolení, aby trolili – tedy rokovali o tom, zda nepřijmout mezi členy oddílu nějakého dalšího vysloužilce. Výsledkem diskuse a hlasování bylo, že šátek dostane ještě téhož večera Pibižuch.

Po večeri, čtení legendy a dalších běžných záležitostech jsme vyrazili k Pibižuchovu slibovému ohni. Po zbytek večera a do pozdních nočních hodin dostávaly řádně zabrat všechny kytary a charanga. Od hudby jsme však postupně přešli k fyzice a dalším praktickým vědám a stihli jsme vyvinout například kvádrovou místnost, která se může otočit na každou ze svých šesti stěn podle momentální potřeby obyvatele. Tak může každá plocha zastávat jinou funkci bytu, čímž se ušetří spousta místa. Nejlepším vynálezem se však staly samočinné přesýpací hodiny vytvořené z dvou týpí, fungující na principu uznených srnek, obsahující automatické zařízení na vytřídění jelenů.

Sobota

Sobotní den začal luštěním šifer a následným startem na trať vedoucí přes různé pistolnické kontroly k Jitronické louce. Mezi úkoly byla například střelba z Alfonsovy vzduchovky nebo přeskokování roztočeného lasa. Na Jitronické louce jsme si dali oběd, ovšem až poté, co každá skupina přinesla a identifikovala dostatečné množství dřevin. Po krátkém nicnedělání, procvičování lasování či házení frisbee jsme popošli kousek do lesa a proběhla

„Dosyta vydovádění, vydali jsme se po silničce přes Pohoří k Pohořskému rybníku...“

Přeskakování lasa jako jedna z kontrol v sobotní hře

lasovací soutěž.

Když všichni předvedli svůj um, vydali jsme se hromadně k Huťskému rybníku a o kus dál, „U Terčí hutě“, jsme si na louce několikrát zahráli kolíky. Hra byla ozvláštněna nepřehledným hracím polem, rozčleštěným hustými vzrostlými smrky. Poblíž jsou k vidění pozůstatky historické sklářské hutě, u nichž se rozvinula debata, zda má smysl takovýto fragment uchovávat jako technickou památku, či zda se jedná pouze o nevzhlednou ruinu. Zpět na Myslivnu jsme se vydali mazácky lesními průseky.

Večer se konal na pasece poblíž chaty krátký slavnostníáček, především zde byly vyhlášeny výsledky. Následně hraní v chatě brzy ochablo, především v důsledku vyčerpání muzikantů.

Neděle

Neděle proběhla již celkem všedně. Bylo nutné uklidit v chatě, bohužel v některých případech bylo třeba trochu razantněji vysvětlit, co takový úklid obnáší – že kupříkladu

kladu podlahu plnou odpadků skutečně nelze považovat za uklizenou.

Následně většina z nás odešla lesem směrem k Leopoldovu a zůstalo jen několik starých kořenů, aby úklid dokončili, přinesli od studánky barel vody a tak podobně. Obtěžkáni zubříky, hrnci a kytarami, vydali se následně tito k Baronovu mostu, kde měl Krup zaparkován svůj vůz. Celkem nepochopitelně se podařilo vměstnat všech šest osob, včetně velmi objemného vybavení, do onoho miniauta (co se nevešlo, bylo přiuřlováno zvenku) a popojet nad Leopoldov, kde zatím ostatní hráli na schovku.

Když nás schovávaná omrzela, dali jsme si ještě jedno sakra dloooooouhé kolo kolíků a byl akorát čas přesunout se na zastávku autobusu. V Budějovicích jsme opět přesedli na vlak a poněkud ubíjející cestu do Prahy jsme si alespoň krátili hrou na kytaru. Domů jsme dorazili patřičně zmoženi, ovšem plni vzpomínek na pět krásných podzimních dnů.

Maďal

Oddílová výprava

17. – 20. listopadu 2005

Letos státní svátek 17. listopadu připadl na čtvrtek, což jsme využili k prodloužené výpravě – ráno kolem deváté hodiny jsme vyjeli z Holešovic. Odjízďelo nás celkem 13: Tatouch, Kule, Turbo, Magda, Pibižuch, Stegy, Tereza, Petra, Martina, Markéta, Vavřík, Matěj a já (Pepa). Autobus byl nacpaný k prasknutí, ale díky tomu, že jsme měli místenky, byla cesta bez problémů.

Vystoupili jsme v Dubé a cestou na chalupu jsme hráli orienták, při kterém začalo chumelit. Zvítězil Pibižuch. Z Dubé do Beškova je to docela daleko. Rozhodli jsme se jít cestou sice kratší, ale o to nebezpečnější. Po dramatickém sestupu ze skály jsme konečně dorazili k chalupě.

Nejdříve jsme zatopili v kamnech (trochu čoudila), zabydleli se a služba začala vařit uzené s brkaší. V chalupě jsme využili dvě místnosti. Horní jako ložnici, dolní

jako kuchyň a jídelnu – zde byla i postel určená pro Turba. Večer moje skupina připravovala chleby na zítřejší oběd. Chvilí jsme hráli hry, pak jsme zalezli do spacáků a Turbo nám četl na dobrou noc příběh o horolezcích.

2. den

Ráno nás asi třikrát probudil Kuleho budík. Myslím si, že nejhůř se vyspal Stegy, který přenocoval v dětské postýlce. K snídani služba připravila oblíbený porridge. Po snídani jsme po družinách vyrazili na hrad Houska. Pytlíci šli s Turbem a Kulem přes Beškovský kopec. Protože bylo dost sněhu, váleli jsme před sebou koule, což nebylo na úzké stezce jednoduché.

U hradu už čekali Štíři s Tatouchem a Maďal. Maďal měl původně přijet na dvoukole s Vrápencem, ale ten onemocněl, a tak musel přijet sám autobusem. Při krátkém čekání na Ještěrky jsme házeli sněhové koule psovi, jenž „hlídal“ hrad. Společně s Ještěrkami a Magdou jsme se odebrali na nedalekou vyhlídku, ze které byla vidět posvátná hora Říp. Rozdělili jsme tu oheň, snědli chleby a četli si pověsti o Housce. Také jsme vymýšleli názvy na vlastní příběhy a odevzdali jsme je. Od teplého ohně se nám nechtělo, ale protože jsme se báli tmy, museli jsme vyrazit. Vybrali jsme si delší a horší cestu přes Morovou rokli, ve které jsme kvůli tomu, jak byla zarostlá, trochu zabloudili.

Do chalupy jsme dorazili už za šera. Služba začala připravovat miláno. Také jsme hráli karetní hru Bang. Po dobré večeři nás čekalo divadlo na témata, která jsme vymysleli odpoledne u ohně. Obě divadelní hry se zdařily, mohli by nám je závidět i v Národním divadle :-)) Pak už jsme byli unavení a šli jsme spát.

3. den

Po zjištění, že Maďal dostal špatnou informaci a chybí nám šest závinů, jsme se museli ke snídani spokojit s těstovinami

Mapa s Markétou a Magdou se navzájem seznamují na sobotním orientáku

na sladko – těch byl přebytek. Také bylo nutné přinést z lesa další dříví.

Po dřevorubecké výpravě byl na programu další orienták. Byli jsme rádci zavlečeni do lesa a poté s mapou a buzolou vypuštění tamtéž. Většina vybíhala samostatně, menší ve dvojicích. Cestou jsem mírně bloudil, a tak moje radost, že jsem našel všechny kontroly i cíl s ohněm, byla velká. Kromě ohně nás tu totiž čekal i oběd. Z dětí opět zvítězil Pi-bizuch, první z rádců byl Tatouch. Na zpáteční cestě nás čekalo překvapení jako z pohádky O dvanácti měsíčkách – ve sněhu totiž byly červené (bohužel nepoživatelné) jahody.

V chalupě jsme hráli hry a služba vařila večeři (sojové maso). Asi hodinu po jídle nás únava donutila jít spát.

4. den

Naše výprava rychle uběhla, po snídani (müsli) jsme ještě museli nařezat přinesené dřevo ze včera, abychom doplnili zásoby pro příště. Následoval úklid a poměrně daleká cesta na vlak do Oken. Na nádraží jsme si dali svačinu a odjeli motoráčkem na další spoj do Prahy. Před šestou hodinou jsme dorazili na Hlavák, kde jsme se rozešli.

Pepa

Elektrika v plném proudu [A] ...

zcela nahoře – Chvilka napětí [V]...

mírně nahoře – „Ale to je odporné [Ω], byl to falešný signál!“

... v podání 3 herců [Hz], Tatoucha, Vavříka a Martiny.

Pražská 100

26. – 27. listopadu 2005

Letošní Pražská stovka se šla ze Sudoměřic u Tábora. Sraz byl nějakou tu chvilku před devátou večerní na pražském Vršovickém nádraží.

Noc

Sešli se tam Plác, Tatouch, Sova, OMV a já. Ve vlaku do Tábora jsme snědli nějaké to jídlo a snažili se nabrat poslední síly. V Táboře jsme přestoupili do vlaku jedoucího zpět na Prahu, ale stavicího v zastávce Sudoměřice. Tam jsme také asi ve 22:35 vystoupili.

Všude byl sníh. Já jsem si po zkušenostech z loňska vzal pouze tenisky. Loni se mi lehká bota osvědčila, ale letos to vypadalo, že to není nejšťastnější volba. Ostatní měli alespoň kotníkové textilní pohorky, někteří i dvojce, aby neměli tak lehké batohy. Vid', Tatouchu :-)

Vyrazili jsme z nádraží po silnici č. 11 směrem na Borotín. Silnice byla jedno velké kluziště. Což mělo výhodu v tom, že po ní nejezdila žádná auta. Ale chůze po ní

byla dost nepohodlná. V Borotíně jsme minuli zámek a pokračovali jsme dál po silnici na Sedlec-Prčice. Tempo bylo docela rychlé, a tak jsme v místě našeho prvního odpočinku, Sedlci-Prčici, byli za dvě a půl hodinky. Tady jsme snědli pár kousků svačiny a asi po třiceti minutách pokračovali po silnici dál. Pořád jsme se divili, když jsme procházeli vesnicemi, že se v některých oknech ještě svítí. Nám se chtělo strašně spát, ale ty lidi, co byli doma v teple, těm se asi spát nechtělo.

Z Prčice do Sedlčan jsem se se Sovou na chvilku dostal dopředu. Byl jsem šíleně unavený, a tak jsem se snažil zahnat únavu během. Tím jsme ale utekli ostatním. Počkali jsme na ně v Sedlčanech na náměstí. Tady jsme strávili asi čtyřicet pět minut. Posnídali jsme. Bylo to, myslím, nějakou tu chvilku před pátou. Letošní noční pochod byl šílený. Společně se Sovou jsme usínali za chůze. Byla šílená zima. Chvilkami foukal studený vítr. Ze začátku ještě to šílené náledí.

Den

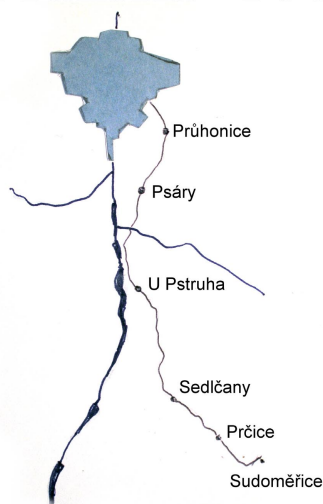
Ze Sedlčan jsme vyrazili k bývalému tábořišti U Pstruha. Sem jezdil 7. oddíl v dobách dávných na letní tábory. Musím uznat, že okolí tohoto tábořiště je nádherné a takové trochu zapomenuté, což není na místo, které je kousek za Prahou, tak běžné. Kudy jsme se tam ale dostali, vám nepovím. Nejspíš jsme šli po silnici do Osečan a pak směr Živohošť. Celou cestu nás vedl Tatouch. Já jsem byl nějaký unavený, a tak jsem se o trasu procházky zas tak nezajímal.

V okolí Pstruha jsme se pohybovali volným terénem, což mi v mých kečkách nedělalo kdovíjaké blaho. V lese byla ještě asi deseticentimetrová pokrývka sněhu. Od Pstruha jsme šli do Jablonné nad Vltavou, kde jsme měli sraz s Kulem, Sašou a Pibizuchem. Já se Sovou jsme tam přišli akorát, když přijel autobus. Přivítali jsme Sašu a Kuleho. Pibizuch se ale nějak zapomněl doma. Škoda, snad půjde příště. Plác byl nějaký unavený. Měl bolesti v nohách a vypadal, že dál nepůjde. Tak jsme ho zanechali na zastávce, kde musel čekat na autobus do Prahy. Bylo mi ho líto. Celou noc šel, a když se konečně dočkal rána, tak už jít nemohl.

Po nutné přestávce jsme tedy s minimálními ztrátami vyrazili dál. Šli jsme po zelené a pak modré na hráz Slapské přehrady. Tady odtud jsme se rozhodli, že půjdeme podél bývalých Svatojánských proudů, po takové klikaté úzké cestičce. Ve dvě hodiny jsme si sedli nad Štěchovickou lagunou na oběd. Poseděli jsme, pojedli jsme a šli dál.

Ve Štěchovicích se oddělili Saša, OMV a Kule. Sedli do cukrárny a pak do autobusu a jeli domů. Já se Sovou a Tatouchem jsme přešli most přes Vltavu a vyrazili směr Hradištko a Pikovice. V Pikovicích jsme přeběhli most přes Sázavu a šli po červené do Davle. Tam jsme byli již za tmy. Bylo šest večer a my jsme našli v Davli zateplenou vlakovou čekárnu. Tam jsme si dali poslední větší odpočinek. Bylo tam moc

Pražská 100

XXXI. ročník 25/26.11.2005

příjemně. Ale nedalo se nic dělat a muselo se jít dál. Ale ono se taky moc nechtělo, ale šlo se. Po červené do kopce nad Davli a pak přes kopec do Vraného nad Vltavou. Tam jsme si dali další asi desetiminutovou pauzičku. Já si došel na záchod. Začalo sněžit. Co sněžit. Chumelit. Oblékli jsme se do blikáček a čelovek a vyrazili po silnici směr Zbraslav. Cestou nás mýjela auta a sněžilo. Na Zbraslavském vlakovém nádraží si ještě Tatouch potřeboval chvíli odpočinout. Tak jsme si zase asi na deset minut sedli. Po pauze nám nezbývalo nic jiného než dojít do Modřan. Tam jsme taky došli něco kolem deváté. Tím naše putování po středočeském kraji skončilo. Celkem nám to trvalo dvacet dva hodin. Byli jsme unavení, ale ne jako loni. Sedli jsme do tramvaje a jeli domů.

Letošní stovka mi přišla celkem pěkná. Počasí vyšlo a vůbec bylo to příjemné takhle pozdě na podzim se projít. Příště by se ale možná hodily i běžky. Jediné, co bylo letos strašné, byla ta noc. Ale pak, pak už se šlo v pohodě a víceméně bezbolestně.

Vrápenec

Guláš Mikuláš

Záhada hlavolamu

3. prosince 2005

Letošní Guláš–Mikuláš a jemu předcházející Kec jsme zasvětili pátrání po jezku v kleci. Aby to „pátrání“ nebylo jen tak, na dva dny se z nás staly Rychlé šípy, Malá Strana a okolí Kampy se proměnilo v tajemná Stínadla a její obyvatelé a turisté ve Vonty. Naše hledání nešlo pozornosti ani takové organizaci, jako je Sdružení přátel Jaroslava Foglara, a na páteční Kec se dostavil jako pozorovatel jeden z jeho členů – Alpín. Ten nám přinesl na ukázkou napodobeniny onoho tajemného předmětu, který se pokoušely najít již mnohé generace před námi (samozřejmě neúspěšně). Také si pro nás připravil krátký kvíz o Rychlých šípech.

Hlavním úkolem na Kecu bylo zjistit podobu tajemného EMA z Tleskačova deníku (pozn.: nejedná se o žádné noviny). Tu bylo možno získat splněním rozličných úkolů, kromě již zmiňovaného znalostního kvízu bylo nutno ještě prokázat zručnost při ře-

šení šňůrkového hlavolamu a postřeh a dobrou paměť u videokvízu. Po úspěšném vyřešení všech úkolů a kvízů jsme získali obraz EMA. Jediná zachovaná EMova podobizna byla bohužel (avšak záměrně) rozstříhána, takže ji bylo nutno ještě složit a slepit. Na závěr Kecu jsme si ještě zkusili, jak dobří bychom byli spisovatelé, a pokusili se napsat komiksový příběh o Rychlých šípech.

Druhý den ráno jsme zachytili zprávu, že EM se pohybuje někde ve Stínadlech u Rybího trhu a v přilehlých uličkách. Vyrazili jsme tedy urychleně na místo, patřičně přestrojeni za Vonty, v dobových oblecích včetně žlutých špendlíků. Vyzbrojeni mapou Stínadel, obrázkem EMA a pokyny k jeho zneškodnění jsme vyrazili elektrickou drahou do Stínadel.

Poté co jsme přešli Rozdělovací třídu, již pro nás nebylo návratu. Museli jsme za každou cenu dostat EMA, tedy Emila Mažňáka, bývalého zámečnického mistra

Jana Tleskače. EMA jsme museli rozpoznat podle složeného obrázku a zneškodnit ho dobře mířeným kopancem do sedací části těla.

Nic ale není tak jednoduché, jak by se zdálo. Po Stínadlech se totiž pohybovali osamělí starší Vontové, kterým se naše pátrání vůbec nezamlouvalo, a snažili se nám v něm všemožně bránit. Také se zde pohybovaly skupinky mladších Vontů, kteří se zase honili za nějakým Širokkem. Mezi takovým množstvím lidí v úzkých stínadelských uličkách poznat EMA nebylo vůbec snadné. Nakonec se nám to povedlo na Rybím trhu, kde jsme promrzlého Emila Mažňáka dopadli a ježka v kleci mu sebrali. Když jsme ježka vyndali z klece, zjistili jsme, že plánek létajícího kola, který měl obsahovat, tam není. Asi to nebyl ten pravý ježek. Kdo ví?

Chvíli jsme nad tím ještě přemýšleli, ale pak jsme se rozhodli nechat to pro zatím plavat a šli jsme si zaplavat. Tedy ne doslova, ale na trimaranech, které byly mezi tím připraveny u Mánesova mostu, jsme vypluli na Vltavu. Na nich jsme měli opět instalovaná kamna a na kamnech veledůležitou věc – gulášek. S naším parníkem a doprovodnou loďí jsme pluli, jako již tradičně, pod Karlův most. Tam jsme svým počínáním chvíli bavili turisty a rodiny s dětmi. Pak jsme si dali guláš. Poslali jsme také na špagátku gulášek na most Horákov, který už se nevešel do lodí. Dlouhé Kulidlo, když vidělo nad svou hlavou vznášeti se kotlík s horkým gulášem, zbaběle prohlašovalo cosi o „šípácích hlupácích“ a schovávalo se za kameru.

Vše ale dopadlo dobře, guláš dorazil bez nehody na místo, my jsme už také všechno snědli, a tak jsme se vrátili zpět na břeh, kde jsme vše spěšně zakončili. Začalo se totiž rychle smrákat a bylo nutno se co nejrychleji vrátit přes Rozdělovací třídu domů, protože po setmění není ve Stínadlech pro ty z Druhé strany bezpečno. Tak a to je všechno, plantážníci.

Turbo

Vzpomínka na Stromeček

V důsledku zřícení skály byla několik prosincových týdnů zcela uzavřena silnice podél Vltavy mezi Davlí a Štěchovicemi. Veřejná doprava zde probíhala poměrně kuriózním způsobem – cestující z autobusů za Davlí přestoupili do lodě, která je odvezla do Štěchovic. Využít nevšední možnost svážet se „parníkem“ na běžný tramvajový lístek jsme se rozhodli cestou na Stromeček.

Přes zpočátku velký zájem se mnoou nakonec touto netradiční cestou jel pouze Pibížuch, zajímavý zážitek však určitě stál za to. Ze Štěchovic jsme ke Stromku pokračovali pěšky, ponurou, čerstvě zaneženou krajinou. Cestou jsme potkali oboru se zvědavými muflony a jeleny a jednu borovici porostlou jmelím natolik, že výtěžek nám pro tento rok všem stačil.

Maďal

Zimní tábor

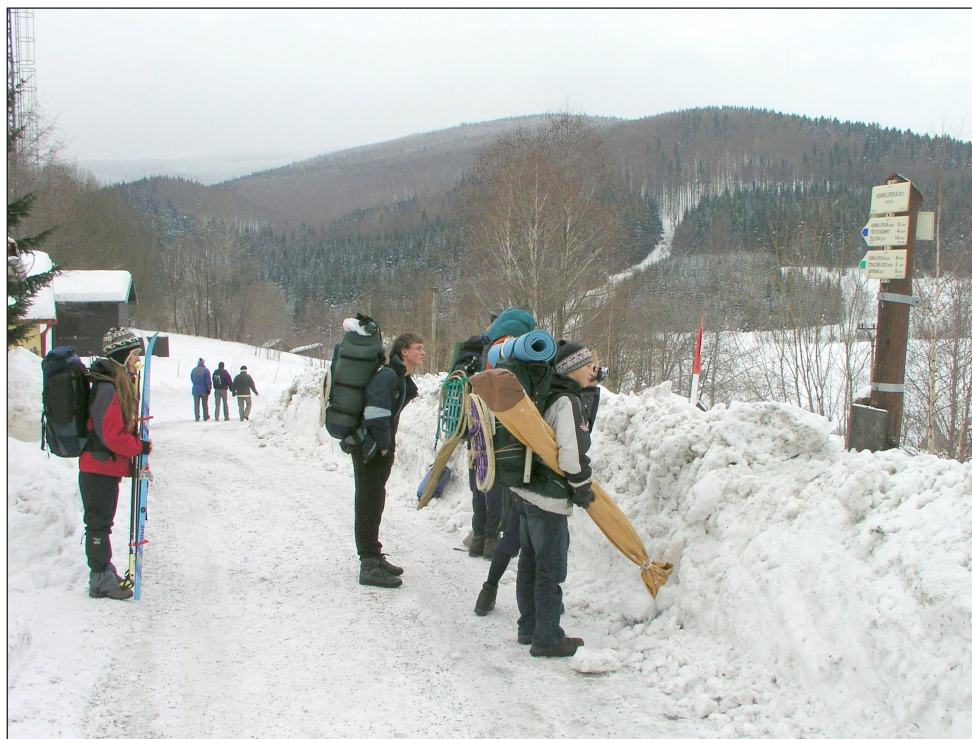
26. prosince 2005 – 1. ledna 2006

Desátý zimní tábor v Horní Lipové začal jako obvykle – na sv. Štěpána, po šesté hodině ranní, jsme se na Wilsonově nádraží pohodlně usadili v kupé rychlíku, který s námi vyrazil východním směrem. Ani tento rok mezi námi samozřejmě nechyběli staří ostřílení eskymáci jako Sova, Kule a Tatouch (a já :-), ovšem výrazně naši sestavu rozšířila nastupující generace dobrodruhů – Pibižuch, Stegy a Tereza. Přestože jsme ještě seděli ve vyhřátém vlaku, již samotnou svou přítomností dokázali nemalou odvahu.

V rychlém sledu nás čekaly dva přestupy, v Zábřehu a Bludově, a pak nás již vezl starý dobrý motoráček, vyrobený před padesáti lety. Důkaz pokrokovosti Českých

drah – zatímco všude jinde ve světě by se za takovou muzejní jízdu platily nemalé peníze, u nás ji máme za běžnou cenu. Do doby, než se začne vybírat zvláštní jízdné, však zřejmě cestující tuto raritu nedocení a budou zcela neromanticky nadávat...

Tento rok jsme obavy z malého množství sněhu mít nemuseli. Cesta od vlaku s veškerým vybavením nám dala pořádně zabrat, i se sněžnicemi jsme se do ohromné vrstvy sněhu vydatně bořili a boby, na kterých jsme táhli týpí, se na měkkém podkladu neustále kotily. Nakonec jsme je museli zanechat u seníku a vrátit se pro ně. Jestli mě paměť neklame, zdolání necelých tří kilometrů nám trvalo asi dvě hodiny. Tyče na týpí jsme naštěstí opět našli netknuté, zbývalo odházet přibližně 1,3 m mocnou

Před odchodem z nádraží je třeba pečlivě prostudovat ukazatel, není podstatné, že ukazuje úplně jinam, než kam máme namířeno.

vrstvu sněhu. Potřebných padesát kubíků jsme odklízeli až do tmy. Lopaty jsme měli jako vždycky dvě, ovšem říkali jsme si, že za takovéto sněhové situace jich příště určitě musíme vzít víc.

Ti, kteří zrovna neházeli, alespoň po okolí sháněli čerstvé chvoji. Vyvrácených smrků jsme našli několik, ovšem v dost velké vzdálenosti a navíc jejich vyprošťování ze sněhu byla těžká dřina. Vztyčit týpí a uvázat v něm liningy a konstrukce na sušení klád již byla běžná rutina a ještě než jsme prochladi, jsme stihli rozdělat oheň. Teplota byla, tak jako po celý zimák, dost nízká. Do našeho odjezdu rtuť v teploměru nestoupala nad deset pod nulou, průměrně se držela na nějakých třinácti.

2.

Následující den, tedy úterý 27. 12., jsme věnovali těžbě dřeva. Je nutné ocenit kus práce, který odvedla Tereza, zatímco se Stegy s Pibižuchem dohadovali, kdo toho udělal víc. Odpoledne jsem se vykopal a vyrazil jsem před setměním prošlápnout stopu k Matesu a zpět. Ostatní se mi vykopat nepovedlo, a tak jsme tento den již neudělali nic užitečného kromě večerního zpěvu.

3.

Ve středu jsme vyrazili na hromadnou expedici, a to na naše poměry celkem brzo. Na kopcích panovalo poněkud horské počasí, silný vítr, špatná viditelnost a samozřejmě pořádný mráz. Stopa z předešlého dne byla již z větší části zavátá. Cestou nahoru na Smrk jsme se postupně rozdělili na dvě výkonnostní kategorie - kdesi vpředu zmizeli Pibižuch, Kule a Sova a se zbytkem výpravy přerušili kontakt. Ze Smrku již byly jako obvykle poměrně slušné stopy a na Malení byl dokonce projetý mlat od rolby. Tam jsem se od ostatních odpojil, protože bylo potřeba ještě prikoupit nějaký chleba.

Zamířil jsem do Petříkova, což je poměrně frekventované lyžařské středisko se spoustou penzionů a restaurací, obchod

INZERCE

tam však k mému velkému překvapení nemají. Uspěl jsem až na Ramzové, kde se mi podařilo v bufetu koupit plný batoh rohlíků. Vyrazil jsem do kopců zpět za ostatními, od Paprsku jsem pokračoval po hranici na Polskou horu a po chvíli jsem potkal skupinu výkonnostní kategorie číslo dvě, tedy Stegyho, Terezu a Tatoucha. Dojel jsem ještě na Polskou, spodní cestou zpět a ostatní jsem dohnal v podstatě již za tmy u Matesa. Po výkonnostní skupině číslo jedna nebylo celý den ani vidu ani slechu, ale nakonec jsme se šťastně shledali v týpí.

Také jsme tam potkali Vavříka s Alfonsem, kteří za námi přijeli dopoledne. V týpí nás již nezastihli (za což jsme ovšem od Alfonse dostali pochvalu), a tak šli na výlet sami. Přivezli nám náhradní kytaru, protože té původní, kterou vzal Stegy, se odlepovala kobylka (důsledek výměny strun za kovové, které Stegy dostal od Ježíška).

Možná se to nezdá, ale týpí skutečně od země meří šest metrů...

To se ví, že jsme hned začerstva novou kytaru řádně využili.

4.

Tento den jsme opět vyrazili všichni společně s běžkami na Matesa, až na Tatoucha, který se šel projít na sněžnicích. Počasí bylo podobné jako předcházející den, tedy nepříliš příjemné. Nahoře jsme se rozdělili, neboť Kule s Alfonsem naplánovali dlouhý vlastivědno-sportovně-bazénový autobusovlakovýlet. Sova s Terezou šli ale opět pouze kamsi na Paprsek a zpět, protože v podvečer měli v plánu odjet zpět do Prahy, a Vavřík šel s nimi. Pibižuch a Stegy jeli s Kulem a já jsem se k nim taky po chvíli váhání připojil.

Rozloučili jsme se tedy s Terezou a se Sovou s tím, že už je ten rok neuvidíme, a začali jsme sjíždět do údolí Stříbrného potoka. Po nějakém kilometru cesty po mírně klesající svážnici jsme dorazili k pěkné lo-

vecké chaloupce a tam jsme okouněli a vymýšleli, jak by bylo fajn si ji půjčit. Další cesta po svážnici byla proslápnutá, takže to celkem frčelo, ovšem pouze do chvíle, kdy stopa podle odbočila kamsi vzhůru do stráně. Chvilí jsme se plahočili dál, ale razit stopu bylo dost vysilující, a tak jsme s Alfonsem, k velké radosti ostatních, v nestřeženou chvíli zahrnuli přímo po spádnici dolů a nejkratší cestou sjeli na dno údolí. Všichni jsme si tento kaskadérský sjezd lesem náležitě vychutnali.

Údolím jsme pokračovali k Nýznerovskému vodopádům, kde jsme zkonsumovali část oběda. Dál byla bohužel silnička vedoucí podél potoka částečně protažená, a tak naše skluznice utrhly několik šrámů. Ukázalo se, že dole je počasí vlastně docela hezké, chvílemi i svítilo slunce. Ovšem na kopcích za námi bylo evidentně pořád stejně.

V Nýznerově jsme okukovali koně v ohradě a pak jsme pokračovali po loukách a příkopy podél silnice, protože ta již nebyla sjízdná. V další vesnici jsme již museli lyže sundat a pěšky jsme šli až do městečka Žulová.

Naším dalším cílem byla obec Černá Voda, ležící asi čtyři kilometry východně od Žulové. Kule měl s sebou řadu kopií starých fotek, které pořídil jeho tatínek před druhou světovou válkou, kdy v Černé Vodě pracoval. V Plánu bylo najít některá z těchto míst, především domek, kde pan Kule sr. bydlel.

Sotva jsmne dorazili do Žulové, odjížděl odtud autobus do Černé Vody, samosebou, že jsme byli v mžiku uvnitř. V Černé Vodě na návsi kouknul Alfons na jízdní řád a zjistil, že zpátky budeme muset pěšky. Prohlídli jsme si domek Alfonsových skopřibuzných, identifikovali některé z Ku-

lecích fotografií a pak jsme zapadli do samoobsluhy. Stegy si pro jistotu obul uvnitř obchodu sněžnice.

Posilnění a ohřátí, vydali jsme se dál skrz vesnici. Alfons našel v jízdním řádu, kdy nám jede vlak ze Žulové, a vycházelo to jen tak tak. Po čase se Kule zeptal nějakých domorodců, zda neznají domek z fotografie, a ti ho poslali správným směrem. Znamelo to ovšem trochu zacházku, a tak jsem vyrazil s Pibižuchem a Stegym po silnici, zatímco Alfons šel na průzkum s Kulem s tím, že nás doběhnou. Metelili jsme soumrakem po silnici jak blázni, protože času skutečně bylo velmi málo. Poněkud nás zarazilo, když nás postupně minuly dva linkové autobusy, které přece vůbec neměly jet! No nic, na poslední chvíli jsme doběhli na nádraží a zjistili jsme, že ten vlak, na který běžíme, pro změnu nejede, alespoň

To pravé zimní počasí pod Travnou horou (v popředí Sova)

Dosyta vydovádění... ;-)

ne tento den. Popularita Alfonse coby hle-dače v jízdních rádech výrazně stoupla :-)

Kule s Alfonsem dorazili chvíli po nás. Místo s dopomocí ochotného místňáka našli, akorát už byla téměř tma. Počkali jsme asi hodinu na další vlak, který nás dovezl do Lipové-Lázní, kde Stegy, Pibižuch a Kule přestoupili a jeli do bazénu Česká Ves. Já jsem s Alfonsem dojel zpět do Horní Lipové.

Při příchodu nás trochu překvapilo zhasnuté týpko. Tatouch s Vavříkem si totiž před večerí dali menšího šlofíka. Alfons ukuchtil svoji specialitu – kuskus s rybičkama – a pak jsme jen počkali, až dorazí vykoupání plavci. Bazén si sice všichni pochvalovali, ale tůňka v potoce za týpkem, na tu nějaký bazén nemá. Ten máme v Praze taky...

5.

Dopoledne nás zase opustili Alfons a Vavřík. Při odchodu byl Alfons poněkud vyveden z míry Vavříkovým klidem při

balení (že by nějaká příbuznost s Ahalbertem?), ovšem vlak nakonec stihli (nebo to aspoň tvrdí). Já jsem nedlouho poté vyrazil na běžky, zřejmě jsem dojel na Polskou a zpět. Ostaní pilně pracovali v okolí týpka, kupříkladu káceli nějaký ohromný buk (který se zachytl ve větvích). Pibižuch prorazil, skrz více než dvoumetrovou vrstvu sněhu před vchodem, přímý zářez zkračující cestu k močilišti. Odpoledne začalo hodně vydatné sněžit a na hřebenech stále foukal silný vítr. Cesta obrovskými závěje-mi ze Smrku k týpku byla vysilující, přestože je to celou dobu z kopce. Do večera připadlo několik desítek centimerů nového sněhu.

6.

Tento den jsem sjel do Lipové a vlakem dojel do Ramzové, kde jsem udělal pár železničářských snímků. Odtud jsem se vydal na běžkách přes Petříkov na Paprsek. Ještě jsem se sklouznul k Růžové boudě a zpět a pak jsem zamířil přes Travnou horu

na Smrk. Počasí bylo ještě výrazně horší než předešlé dny, silný vítr a hustá mlha. Téměř celou cestu přes Brousek a Smrk na Malení jsem šel podle buzoly, po stopě nebylo ani památky a na holých pláních zcela schází jakékoliv orientační body.

Ostatní vyrazili přes den nahoru na Smrk, Tatouch a Stegy na sněžnicích a Kule s Pibížuchem na běžkách. Když už brodění závějemí chtěli vzdát, zachránila je protijedoucí banda lyžařů. U Matesa se však stejně, kvůli špatnému počasí, vrátili.

V Praze jsme se v novinách dočetli, že tento den byl na hřebenech zákaz vycházení. V odpoledních hodinách se v okolí Smrku ztratili dva lidé. Přivolali horskou službu a (nakonec úspěšná) pátrací akce probíhala do noci.

Silvestra jsme oslavili především nezřízeným žraním cukroví, ze kterého nám posleze bylo tak blbě, že jsme museli jít spát.

První interaktivní kartička ▼

7.

Letošní zimák byl v nejkratší možné verzi. Nový rok připadl na neděli, a tak nám nezbylo než tento den vše rozvázat, usušit, smotat, rozmontovat, sbalit, srovnat, odnést, uklidit a tak dále, vcelku nic, o čem by se dalo psát. Na místě po nás zbyla jen ohromná díra ve sněhu.

Pibížucha a Stegyho jsme poslali o něco napřed s týpkem na bobech. Já jsem s Touchem jel dolů na lyžích a pak jsme se ještě kus vrátili naproti ostatním. Vlak jsme stihli s nezvyklou rezervou. U společujících v kupé jsme nevbudili příliš sympatií, mladý muž si záhy po našem příchodu připlatil a přesunul se do první třídy, zatímco slečna u okna se jenom celou cestu tvářila strašně nakvašeně. Co se dá dělat...

A to je asi vše. Ještě bych mohl psát, že jsme přijeli do Prahy a rozešli se do svých domovů, ale to je snad každému jasné.

Maďal

① Nejvýše položená rychlíková stanice v Česku.

② Č.Š. značka běžecského vosku

③ Indický výrobce petrolejových lamp ④ Vrchol na severu Jeseníků

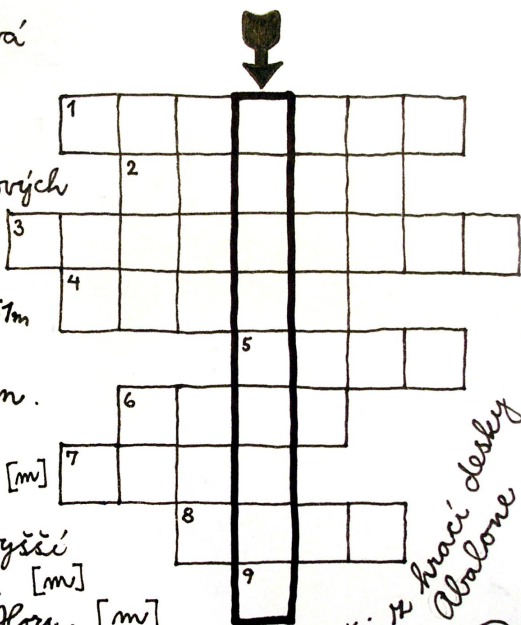
⑤ Vrchol na sev. značce Ramzová - Smrk, 983 m.

⑥ Nadmořská výška Polské Hory (Rudawiec) [m]

⑦ Nadmořská výška nejvyšší hory Rychlebských hor. [m]

⑧ Nadmořská výška Lvi Hory. [m]

⑨ Počet koní, které je nutné vyplačit soupeři ze hrozi desky při Abalone ©

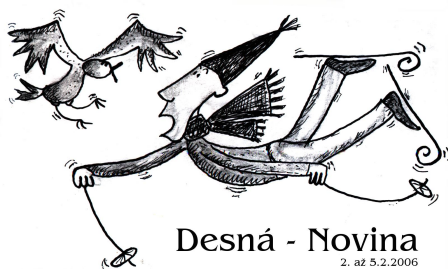
Pololetky na Novině

3. – 5. února 2006

Všechno to začalo tím, že jsme doje-
li do _____ (vhodně doplnit) a tam
jsme vyrazili za úplné tmy do chat.
Zprvu jsme nemohli chaty najít. A to ze
dvou prostých důvodů. Ve tmě se chata
špatně hledá. A za druhé: chata byla obsy-
pána sněhem. Chaty jsme měli dvě. Jednu
malou a jednu s pingpongovým stolem.
Pytlíci museli být v té menší, aby nerušili
civilizované lidi. Museli tam s nimi být i
Kule a Turbo, jinak by chata spadla. Pytlíci
si vybalili a šli hrát ping pong takže plán
zbavit se Pytlíků selhal.

Další den jsme vyrazili na Smědavu.
Hluk neodolal pokušení, zastesklo se mu
po jeho skateboardu, tak si místo oběda
udělal ze sněhu skokánek a sjížděl a sjížděl,
dokud jsme zase nevyrazili. Na Smědavě
jsme si dali šlofíka a zpátky do tepla (ping
pongem na cestě zpátky byli inspirováni
nejen Pytlíci, ale i někteří z rádců).

Další den se nám zdálo, že včera to bylo
fajn, tak jsme zase vyrazili na Smědavu,
tam jsme si jako včera dali čaj a jeli jsme

zase zpátky. K večeri jsme měli kuskus
s rýží a rybou. Nikdo z toho nebyl moc
nadšen, a to i když tam byly 2 láhve keču-
pu, kterým se to dalo aspoň trochu zajíst.
V chatě se potom pořádaly hry typu Pán
panáček pán nebo Kdo je tady nejčernější
(„já pane, né pane, to číslo XXL pane“). Ani
v jedné z těchto her jsem neuspěl. Do dva-
nácti se pak pořádalo pět programů: ping
pong, Osadníci z Katanu, spaní, hudební
kroužek a dojíždání kuskusu.

Den na to se pořádal úklid. Pro Pytlíky
den, kdy mají „práce“ až nad hlavu. Ode-
šli jsme na nádraží v Desné a odjeli každý
domů.

Stegy

Telemark na jasanových lyžích – foto Eva Pokorná (paní domácí)

Velké putování Krušnými horami

aneb

Jak to šlo od sedmi ke třem

16. – 20. března 2006

V den, kdy se naše kroky poprvé setkaly v klubovně za účelem dohody podrobností zimního putování, to vypadalo více než dobře. Byl březen roku dvoutisícího šestého a k tomu pěkný úterý podvečer. Na horách se povalovala vrstva čerstvého sněhu mocnosti něco kolem dvou metrů a předpověď na další týden byla příznivá – sníh a slunce...

Po obvyklém dohadování o takových důležitostech jako dělání ohně a mazání sněžnic jsme se dostali k prvnímu vážnému problému. Pan Kule hodlal zarazit ambiciózní plán výpravy na prkénkách (ski – pozn. autora) ve prospěch výpravy na plácačkách (sněžnice – pozn. autora). Vzhledem ke skutečnosti, že pan Plác se nehodlal podniku zúčastnit, připadalo nám to poněkud zbytečné a v našich klimatických, polohopisných a výškových polohách nepraktické.

Nakonec se rozhodlo – ve prospěch prkénkařů –, že se výprava uskuteční do Krušných hor. Značné množství běžecských stop (jak se později ukázalo, nebyl tento argument plně na místě, nicméně zafungoval) zlomilo poslední odpor skupinky zatvrzelých. Kule si probrblal stav svých prkének a slíbil, že se jej pokusí poněkud vylepšit.

Vše tak vypadalo růžově až bledě modře. Zúčastnit se měli Tatouch, Kule, Maďal, Krupp, Magda, Falda a Strach (v pořadí, jak jsem si vzpomněl).

První újeď byla celkem očekávaná, a to osoba pana inženýra Kruppa. Ten se rozhodl, že nemá na to, aby se klouzal na prkénkách po nejčistších českých horách, a dal se raději cestou práce šlechtivé.

Druhá, ale o to horší ztráta nás postihla jen chvíli před odjezdem, kdy se Kule s Magdou rozhodli, že nemají na to být permanentními prkénkáři po dobu pěti

dnů a raději se pozvzí jen o víkendů na jednodenní akci v Brdech. V tuto chvíli už bylo jasné, že to bude jen komorní akce. Nicméně nás to neodradilo od našeho smělého plánu a dali jsme se do balení a další přípravy hardwaru.

K odjezdu jsme se shromáždili na Hlavním nádraží města Prahy ráno ve čtvrtek 16. března. Urychleným vlakem jsme se na několikrát přesunuli po více než sto let staré dráze na Moldavu, kde jsme vystoupili do nádherného podmračeného a sněživého počasí. Obrovská nádražní budova nám posloužila jako převlékárna do sportovního a pak jsme se již nadšeně vrhli do náruče zimní přírody.

Naše první kroky vedly po nádherné silnici, prohrnuté od nádraží směrem k Moldavě, obsazené vietnamským tržištěm a benzínovou pumpou. Několik set metrů za tržištěm jsme pak mohli směle nasadit prkénka a klouzat se po čerstvém sněhu.

Prvně jsme se krásně projeli na pláních před Moldavou, kde se čisté, „nepopsané“ svahy táhly mírně dolů k silnici, kterou právě protahovala sněžná fréza s nádherně čoudícím motorem. Za ní jsme absolvovali asi půl kilometru a medli jsme si v závojích modro-černého dýmu.

V Moldavě jsme nakoukli do kostela a probrodili se návějemí okolo něj na sotva znatelnou linku běžecské stopy, vyjeté před několika dny celým jedním člověkem. Falda však nezaváhal ani chvíli a vedl nás tím správným směrem po vlnitých pláních vedoucích na sever k hranici.

Po několika (spíš pár) kilometrech se ohlásil pradávný přítel všech cestovatelů – hlad. Poslal esemesku do našich žaludků a ty začaly jako jeden žaludek kručet a volat: „Jíst, jíst!“ Zastavili jsme tedy u malého rybníčku, kde vedla pěkně vyjetá stopa a okraje polní cesty byly lemovány zakrslými třešněmi. Vytáhli jsme první díl našich zásob a jali se je lačně pojídat za zvuků připomínajících odtrhávání škeblí od kamene. V tu chvíli jako by se svět projasnil... a skutečně, na chvíli vyhlédlo i slunko.

Po obědě probíhala cesta dál příjemným klouzáním až k prvnímu většímu kopci klesajícimu do Českého Jiřetína. To byla první zkouška našeho vybavení a tuhosti našeho odhodlání. V hlubokém sněhu a místy po ujeté silnici klesala naše cesta prudce dolů. Mařal jako první „razil“ stopu a brzdil na místech, kde se mu nikdo nemohl vyhnout. Tatouch nakonec vyzul

a v Jiřetíně jsme na něj, opět poblíž místní vietnamské tržnice, počkali.

Jak je obecným pravidlem, po sjezdu následoval vzjezd, tedy pěkný krpálek nahoru. Ten nás vedl na pěkně projetou stopu vedoucí do malebného údolí Pstružného potoka (doufám) plného malých stříbrných smrků a modřínů. Po několika kilometrech se údolí rozšiřovalo a zde jsme rozbili náš první tábor.

Po malém intermezzu spojeném s procházkou pro vodu jsme uvařili a ohřáli a naplnili svá vyhládlá a vychladlá břicha tolik potřebným materiálem.

Ráno druhého dne bylo příjemné teplo a přes noc napadlo trochu nového sněhu. Dopoledne tak bylo cestování o mnoho příjemnější, protože prkénka příjemně držela ve stoupání a ve sjezdech naopak svištěla jako divá. Poblíž Černého rybníka jsme narazili na čerstvě projeté stopy (zřejmě němečtí skútraři se stop-mejkrem za strojem) a dále i na pěkně upravenou dvoustopou magistrálu. Po ní jsme se příjemně projeli až do Deutscheisiedelu/Mníšku.

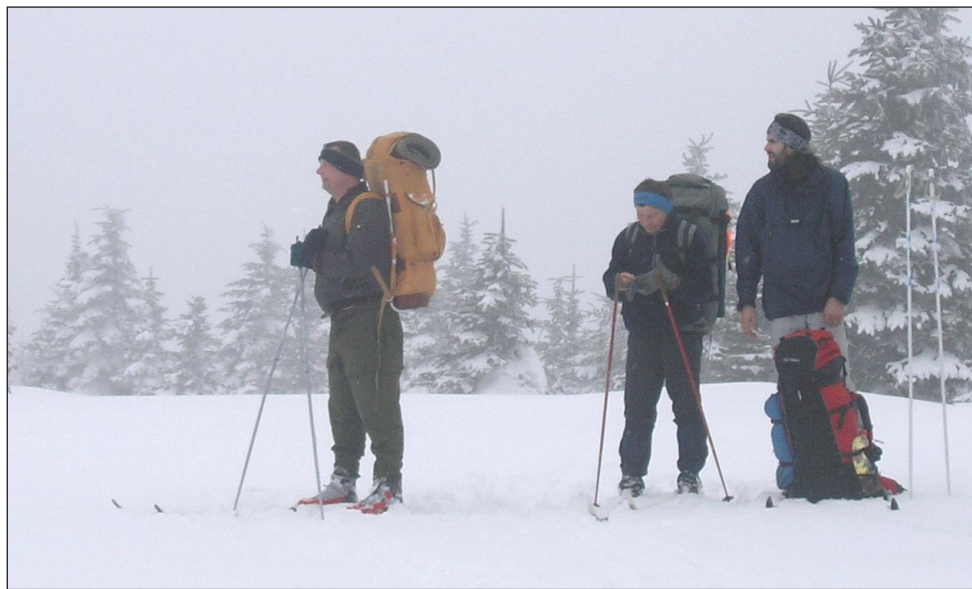
Po obědě pak naše stopy vedly do Nové Vsi, kde se příjemná stopa změnila v nepříjemnou asfaltku projížděnou několika vozidly za minutu. U radnice jsme zastavili na malou přesnídávku a při té příležitosti se pokochali nádherným pomníčkem osvoboditelské Rudé armády.

Příjemným tempem pak naše putování pokračovalo lesy tvořenými pomenšími smrčky s osněženými větvemi, třpyticími se na koncích svých větévek kapkami zamrzlé vody. Po cestě jsme narazili na několik vysílačů, které byly poněkud unavené vysíláním. Jejich horní patra byla o dost níže než spodní a vůbec se netvářily, že by ještě vysílaly.

V Lesné na nás čekala tento den poslední, ale o to horší překážka. Na silnici u hotelu, kterou její majitelé udržovali z pochopitelných důvodů průjezdnou, se vytvořila vysoká stěna sněhu bránící nejen v rozhledu. Tuto stěnu bylo třeba zdolat a neutrpět přitom šrám na cti. Nejhorším se ukázalo še-

Motoráček směřující z Kovářské do Vejprt

Účastníci zájezdu (Falda, Tatouch, Strach) u Jelení hlavy (foto Maďal)

trné vyhození bagáže na vrch návěje. Následné zdolávání stěny bylo jednoduché do té doby, než nastoupil Falda, který svou vahou podrtil a následně poslal k zemi systém opěr na nohy sloužící předchozím lezcům. Po neúspěšné snaze vytvořit stupně nové jsme se nakonec museli vzájemně vytahat a vystrkat nahoru.

Následující sjezd k dalšímu spacímu stanovišti byla už jen příjemná odměna za upachtěné sněžné lezení. Při sjezdu přišel dokonce i čas na obloučky, a to jak ve stylu telemarkovém, tak i klasickém, skluzovém.

Noční stanoviště pak bylo usazené v příjemném modřínovém lese, s výhledem na loni zalesněnou plochu plnou ze sněhu vystupujících špiček malých stromčků. Jediné, co kazilo příslovecnou idylu, byla nepříjemná kombinace chladu, větru a drobného sněžení, která provázela večerní varění a přípravu pro okupaci spacích pytlů.

Ráno následujícího dne bylo mírně teplejší než předchozí, a to zejména díky oslabené vrstvě mraků nacházející se v nadhlaví. Po vydatné snídani složené z obroku

a spousty hltů čerstvého čaje jsme se obuli do prochladlých a provlhlých běžeckých bot, zabalili zbytky svých pěti švestek a vydali se na cestu.

Za první zatáčkou se mírně klesající cesta rozšířila a po obou stranách se do dál táhly projeté stopy, mezi nimiž byl příjemně ujetý mlat pro bruslaře. Jet po této cestě byla jedna radost, a to po celých pět kilometrů. Bohužel tato radost trvala jen do chvíle, než jsme zjistili, že ona cesta není tou, kterou bychom chtěli sledovat. Následné putování zpět ve vlastních stopách již tak příjemné nebylo. Faldu dokonce tak otrávil skutečnost, že mu to nejede, že sjezd do přilehlého údolíčka a chtěl pokračovat po silnici, která tam nevedla. Nakonec však otočil a sjezd do Jirkova a následně do Litvínova, odkud si to odhasil domů.

Pravda, o tom, že pojede domů, jsme věděli, a tak neměl žádné důležité věci, nicméně nás mírně zaskočilo, že to udělal tímto způsobem. Po třicetřehodinovém čekání jsme to vzdali, napsali milému Faldovi SMS a odkulili se prudkým svahem dolů do mělkého údolíčka směrem na Svahovou. V pozdějších hodinách jsme pak

Naše tábořiště poblíž Pohraničního rybníka

zachytili Faldovy zprávy o jeho pouti do Litvínova. Psal v nich, že cesta sice nebyla, ale jinak to bylo fajn, s čímž nám přeje příjemnou cestu a šťastný návrat domů.

Ze Svahové pokračovalo naše putování mírně prošlápnutou cestou nádherným kusem země se zasněženými stromy a třpytivými zákoutími plnými roztodivně tvarovaných závějí. U vsi Zákoutí jsme cestou po polích zavítali do zajímavého turistického altánku (*mám dojem, že popisovaný altánek jsme neviděli na tomto místě, ale o den dříve na podobných pláních u Mníšku, ale mohu se mýlit – pozn. Maďal*) a dokonce viděli i nějakého nadšence, který měl na poli postavený cílový stan jako pro nějaký závod, ačkoliv široko daleko nikdo nebyl.

Po malé procházce po silnici za vsí Zákoutí nás cesta vedla po upravené cestě (ujetá skůtrem) k hájovně Nový dům a dále k Novému rybníku. Za hájovnou byla již stopa jen mírně prošlápnutá, a tak jsme si mohli v klidu vychutnávat příjemné od-

poledne a těšit se na závěrečnou pasáž, kdy jsme hodlali vystoupat k náspu bývalé buštěhradské dráhy na náhorní plošinu Krušných hor.

Během stoupání se nám krajina měnila před očima, z víceméně vzrostlých stromů se stávaly krsy a smrky střídaly smíšené remízky z bříz a smrčků. Po několika planých poplaších jsme konečně zahlédli starý násep, kterému vévodil klenutý kamenný most obrostlý malými břízkami. Maďal se v tu chvíli neovládl a zvětšil si jej na několika sériích snímků.

Po několika málo minutách kochání jsme pak našli příjemné místo ke složení našich maličkostí a rozbili tábor. Tatouch se vydal na výzvědy a po desíti minutách vyzkoumal, že na náhorní plošině se s největší pravděpodobností nevyskytuje voda v kapalném stavu, vyjma té v nás. Rozehráli jsme tedy místní sních ochucený zplodina-mi pruněrovské elektrárny a uvařili něco

na jazyk. Následně jsme se uložili a probírali postup operace na příští den.

Dalšího dne ráno nás probudila nezvyklá věc... Ve stanu bylo nepřirovně jasno a dokonce to vypadalo, jako by v noci bylo poněkud více chladno než doposud. Když jsme stan otevřeli, naskytl se nám nádherný pohled na krajinu rozprostírající se okolo nás. Právě vycházející slunce se třpytilo na námraze stromů a jeho odrazy vytvářely iluzi duhových hvězdíc okolo každé kapky. Mírný opar zvedající se nad zemí ještě halil malé stromky, ale jak slunce postupovalo, rychle zmizel.

Při ranním vaření jsme s Maďalem stačili ještě několikrát oběhnout tábor a ze všech možných i nemožných úhlů jej „zadokumentovat“. Slunce bylo tak silné, že stany oschly během několika desítek minut a my jsme mohli shodit několik vrstev oblečení.

Vyrazit na cestu byla radost, zvlášť když nás čekala celkem upravená stopa. Nejprve jsme skouzli na hlavní silnici vedoucí z Hory Svatého Šebestiána a po ní se kousek prošli k odbočce na Jilmové. Zde na nás čekala prohrnutá, ale neosolená a neopepřená silnička vedoucí k německým hranicím. Byla na ní dokonce projetá zvláštní stopa, jako by se po cestě plazilo stádo hadů v pětistupu. Nebylo to sice úplně ideální, ale jelo se celkem dobře. Po několika kilometrech jsme dokonce zjistili, jak taková stopa hadího stáda (nebo snad hejna?) vzniká. To vám takhle jede buldozer a hrne sních před sebou. Přesně tak jako ten, co jsme potkali o několik kilometrů dále... Jen nám nebylo jasné, proč si dávají takovou práci udržet takové malé silničky průjezdné.

Po této cestě (ponejprve upravené a pak poznamenané pouze běžeckou stopou) jsme se ubírali podél hranice směrem k vodní nádrži Přísečnice. K ní vedl příjemný sjezdík po upravené cestě a na jejích březích na nás pak čekala příjemná chvilka strávená kusem chleba a několika kousky čokolády. Během oběda jsme navíc usoudili, že lepší než se trmácet do Vejprt

bude lepší zamířit na nedalekou trať v Rusové a vlakem, který jede za hodinu, se posunout do Kovářské a odtud někam pod Klínovec, kde přespíme.

Vyrazili jsme tedy svižným krokem okolo přehrady po upravené, sluncem zalité silničce, projeté spoustou lyžařů. Ani nás nenapadlo se během závodu s časem podívat do mapy, a tak jsme zákonitě skončili opět někde jinde... Místo do Rusové jsme mířili do stanice Výsluní. Vlak jsme pochopitelně propásli, tudíž jsme místo jízdy vlakem poseděli u příjemného potoka, kde se Maďal vykoupal a já omyl sněhem. Uvařili jsme pak čaj a s padajícím soumrakem vyrazili na zastávku Výsluní.

Na nádraží jsme byli ještě o něco dříve, než bylo třeba, a tak byl čas na podrobnou prohlídku velkolepé nádražní budovy. Na střeše byla obrovská návěš, která prohýbala krajní trámy střechy do nepochopitelných vln. Jinak ale bylo nádraží vcelku dobře udržované na to, že široko daleko nebyla jediná známka civilizace (krom trati, pochopitelně). Vyvolalo to úvahy o tom, jak by se tady pěkně pořádal zimní tábor a jak by Kule nemusel vůbec balit věci do batohu. Jel by totiž s obrovským rancem věci, které by si nechal dát do zavazadlového prostoru vlaku.

Cesta vlakem trvala asi půlhodinu, kterou vyplnila snaha se ohřát a zároveň pokochat výhledem na okolní krajinu a analýza naší zajižďky, kterou jsme ten den absolvovali. Jak jsme zjistili, nebylo nádraží Výsluní svou velikostí a opuštěností ojedinelé. Všechna nádraží po cestě byla tvořena monumentálními budovami (většinou v havarijním stavu), které byly doplněny malými dřevěnými přístřešky pro cestující. Nádraží v Kovářské, naší konečné stanici, pak bylo doslova světlou výjimkou, protože zde bylo osazeno veřejné osvětlení.

Po evakuaci vlaku jsme rychle nastoupili do namrzlé stopy a uháněli do vršku, kde jsme tušili místo k přespání. A skutečně, nabízelo se jich hned několik, každé s jedinečným výhledem do kraje. Pomalu se stmívalo a my se utábořili asi 50 m nad stopou. Rychlá večere byla vystřídána pozorováním hvězd a rozpravě o tom, jak se zítra pojedeme po upravených stopách.

Ráno posledního dne bylo již od prvního náznaku světla prosté jakýchkoliv mraků. Východ slunce nás dokonce zastihl již téměř nasnídané. Následovalo něko-

lik obchůzek s Fotografiho přístrojem a nakonec čekání na projíždějící vlak, který si chtěl Maďal zvětšit. Po strategické poradě, kam a hlavně jak rychle přes den pojedeme, jsme vyrazili.

Hned „za rohem“ jsme míjeli starou vápenku, nádherně nasvícenou a osněženou, ideální cíl pro naše objektivy. No a pak jsme také znovu sjeli z té správné stopy. Naštěstí jsme pak mohli vyrazit daleko hezčí, i když méně projetou a delší trasou s mnoha nepříjemnými stoupáními a dalšími lahůdkami, bez nichž se správný běžkař neobejde.

Po půlhodinovém supění do vršku a několika odpočincích jsme dorazili na náhorní pláň s krásným výhledem na Klínovec. A zde začal, vcelku nenápadně, náš souboj s časem, který se s přibývajícimi kilometry stupňoval. Po pláních jsme se doklouzali až k vlekům, které hučely a klapaly nad prázdnými sjezdovkami, a začali stoupat na poslední výškovou metu.

Zprvu to šlo snadno, po silnici nebylo převýšení veliké a posypaný sníh neklouzal, ani se nebořil. O kilometr dál jsme usoudili, že nejlepší bude vyšlápnout po sjezdov-

Strach (2,4m) se blíží ke Klínovci (1244m)

ce a zdolat tak převýšení v jednom zátahu. Nejvíce nás překvapilo, že stoupaní nebylo tak krátké, jak jsme si představovali. Na hoře nás, celé udýchané, zapocené a s počínajícími slunečními (p)opáleninami, čekala pěkně vytátá silnička. Na ní jsem pro jistotu hodil záda a svažil tak nejen svoje pozadí ale i mysl svých kumpánů.

Osvěžení jsme pokračovali dále směrem k Božímu Daru. Cesta nás vedla mírně dolů, podél silničky. Okolo odkapávala voda z tajícího sněhu nakupeného na stromech a sněh začínal mít konzistenci husté vanilkové zmrzliny. Poté, co jsme přetraverzovali několik sjezdovek, se nám otevřel velkolepý výhled na Boží Dar. Závěrečná pasáž klesání po božídarské sjezdovce byla zakončena přechodem nádherně prohrnuté a posolené silnice I. třídy.

Za městečkem se do dálky táhla upravená multistopa s mlatem na bruslení a ukazatel směru a vzdálenosti. Po této trase jsme se rozjeli směrem na Pernink. Cesta to byla urychlená a s minimem přestávek, abychom dohnali ujíždějící vlak. Nejvíce odvahy prokázal Tatouch, který se statečně držel za námi, ženoucími se ve stylu brusle. Do Perninku jsme dorazili asi pět minut před odjezdem vlaku, bohužel jen na začátek a na nádraží to nebylo zrovna nejbližší (cca 20 minut pěšmo). Houkání odjíždějícího vlaku nás tak zastihlo, když jsme si sundávali prkénka z nohou.

Pravdou je, že jsme si Pernink hezky prohlédli a akorát se stačili převléct a přebalit, než za hodinu přijel vlak další. Dokonce se dostalo času i na několik uměleckých fotografií perninského mostu a přilehlé trati, včetně sjezdovky, která se rozprostírala přímo na železničním náspu.

Vlakem kodrcajícím po kolejích vinoucích se po úbočí Krušných hor jsme se nechali dovézt do Chomutova a odtud potom jen na několik přestupů do Prahy, do Podolí (i jinak), do lékárny... a vůbec nám nebylo smutno, protože jsme už brzy měli vidět Kuleho...

Strach

Otevírání studánek

25. března 2006

Jako obvykle, vyrazili jsme první jarní sobotu utopit Moranu a zprovoznit před přicházejícím jarem lesní studánku. Zvolili jsme studánku na Plešivci, a tak jsme ráno odjeli do Jinců. Říkám-li „odjeli jsme“, užívám oprávněně množné číslo. Ale tak moc nás zas nebylo. Většinu výpravy činila rodina Horácova a polovina rodiny Lerlovic (kromě nich a nás starých se však účastnil i Rošťa, Adam a Kvíčala).

V Jincích jsme u Litavky upletli rákosové Morany a následně je utopili. (Jak ukázal vývoj počasí v následujících týdnech, moc se to nezdařilo). Pak jsme pokračovali vzhůru na Plešivec – tentokrát originální přímou cestou, a narazili jsme tak na dosud neznámé naleziště zkamenělin (kdosi rozkopal část stráně, ve které jsme my = hlavně Mišák, hledali a našli trilobity). V lese na stinné straně bylo poměrně dost sněhu, místy až půlmetr. Bloudili jsme tedy náhorní plošinou a stopovali kance. Když jsme měli všichni dostatečně mokré nohy, vyrazili jsme k Plešivecké studánce a slavnostně jsme ji otevřeli. Přes vrchol Plešivce jsme pak došli do Lochovic právě včas, aby nás Maďal stihl přemluvit k jízdě motorvláčkem do Třebaně. Naštěstí jsme se i tak dostali večer všichni domů.

Tatouch

Velikonoce

ŠOK! Hošek (17) po letech opět na výpravě aneb Velikonoční putování

13. – 17. dubna 2006

Tento článek samozřejmě nemá jiný cíl než zmapovat naše Velikonoční putování. To, že se k nám po dlouhé době přidal opět Hošek, bylo jen poněkud překvapivé.

Jak může datum napovědět, letošní velikonoční výprava začala až na Zelený čtvrtek místo původní středy. To se nějak nikomu moc nechtělo. Sraz byl na pražském Hlavním nádraží před pokladnou 24. Zde bych snad využil pár řádků k zamýšlení, co vlastně stojí za oním zvykem vybírat si pro srazy na Hl. n. vždy pokladnu 24. Tentokrát se zdá, že všemocný Google zklamal, a já se tedy spokojuji s faktem, že právě prostor nacházející se někde mezi pokladnou 22 a 24 je místo, kde se vždy spolehlivě dokážeme najít.

Vlakem jsme se dopravili do Kuřimi, městečka necelých 10 – 12 km severovýchodně od Brna. Je to jedno z možných nástupních míst do Moravského krasu v případě, že potulováním po zdejší krajině chcete strávit více než jeden den. Lze se tam dostat dvěma způsoby. Buď autobusem, kdy musíte počítat s minimálně jedním přestupem, a nebo vlakem, jako my, což když najdete ten správný spoj, zvládnete bez přestupu. Cesta nám zabrala asi

tři hodiny, takže na místo jsme se dostali krátce po deváté hodině večer.

Popošli jsme kousek za město na kopec, kde jsme se ještě v doslechu hluku velkoměsta utábořili. Všichni, vyčerpaní po cestě, postavili tropika a šli spát, případně večerět. Hošek dorazil sám později vlakem asi v jedenáct hodin.

Velký pátek

Přes noc dost prší a ani ráno se neprobouzíme do nijak zvlášť krásného počasí. V pauze mezi přeháňkami rychle balíme své věci a vydáváme se na cestu. Směrem na východ přecházíme rychlostní silnici spojující Brno se Svitavami a začínáme stoupat do kopců. Rozhledna „Babí lom“ nám i přes svůj značně zvandalizovaný stav poskytla alespoň základní úkryt před deštěm. Chvilí se dokonce zdálo, že ačkoliv bylo teprve půl dvanácté, bude toto i naše místo na oběd. Nakonec ale pokračujeme dál. Dalším zajímavým bodem na naší trase je Nový Hrad u Adamova. (Nový hrad byl vybudován ve 14. století, aby střežil strategickou cestu z Brna Blanský údolím. Král Václav IV. zastavil Nový hrad pánům z Boskovic, po roce 1597 jej zdědili Lichtenštejnové. V r. 1470 dobyl Nový hrad vojsko uherského krále Matyáše Korvína a od té doby chátral. Hrad pak odolával všem útokům až do r. 1645, kdy jej dobyli Švédové a zapálili.)

Bohužel jsme se však trochu předběhli, jelikož velikonoční trhy zde začínají až o víkend. Zklamání postupujeme dál svou cestou. Trochu nás překvapilo, že ne všechny na mapě vyznačené prameny jsou použitelné k odběru pitné vody. Nakonec si však přece jen nedaleko pramene „U Huberta“ volíme naše místo k přenocování. Odpolední počasí už je přece jen o trochu lepší, přesto si stavíme tropika a následně připravujeme večeři. Zdejší lesy

jsou prostorné a snadno si tu najdete místo k utáboření.

Bílá sobota

Ráno si někteří volí dobrovolnou koupel v umělém jezírku u pramene. Později jsme v něm objevili mrtvou žabu, tak snad to chudák neměla z toho našeho koupání. Dnešní putování začínáme literárním vzděláváním u Máchova památníku. (Byl pozdní večer / první máj / večerní máj / byl lásky čas...) Po sklesání dolů do údolí se setkáváme s prvními typickými symboly moravského krasu. U Býčí skály jsou totiž pro veřejnost zpřístupněné krasové jeskyně. Bohužel máme smůlu, jelikož ještě není hlavní sezóna, a tak si jeskyních zatím probíhají jarní úpravy. Snažíme se využít taktiku přesvědčování, ale místí opraváři jsou neoblomní, a tak si zdejší přírodní zážrak musíme nechat na někdy příště. Stoupáme z údolí a začínáme se stáčet směrem na sever. Počasí se nám pomalu přeměnilo na ryze letní a nám nic nebrání se po cestě zastavit a odehrát pár her frisbee. K večeru

ještě ujedeme pár kilometrů, než najdeme další vhodné místo k přenocování.

Velikonoční neděle

Dnes máme před sebou asi nejzajímavější část celého Velikonočního putování, ale vezmeme to pěkně od začátku. Z odlehlých lesů se dostáváme zpět do města Rudice. Zde se nachází historický větrný mlýn. Zdá se však, že pro mnohé je daleko zajímavější socialistická budova samobsluhy. Samozřejmě otevřená i v neděli. Proč taky ne? Cestou se nám podařilo nabrat celkem značné zpoždění, protože jsme se poněkud rozeběhli po kraji, každý však na jinou stranu. Jednoduše jsme se navzájem poztráceli. Obědváme na louce až těsně před Macochou, jelikož tam už člověk nenajde místočko, kde by se to nehemžilo turistů.

Já a Hošek bohužel musíme dnes odjet zpět do Prahy. Od Macochy, jelikož autobusy odsud jezdí zas až v hlavní sezóně, běžíme dolů do údolí na pravidelnou linku. Z autobusu vidíme akorát jeho boční stěnu zahýbající za zatáčku. Situaci

řešíme stopováním a do Blanska, odkud nám má jet vlak, se nakonec pohodlně dostaneme. Přes Brno pak jedeme vlakem do Prahy. V Praze má naše IC (InterCity) 57 minut zpoždění. Škoda, protože příplatky vrací až od hodiny a více.

Zápis ze zbytku Velikonoc tedy nemohu čerpat z vlastních vzpomínek, a proto vám ho přináším v podobě odposlechu ICQ.

Odposlech č. I:

kex (09:17 PM) :

Můžeš mi připomenout, kam jsme došli na Velikonočním puťáku v neděli od Macochy a následně v pondělí? Už si to nějak nepamatuji a mám o tom napsat do špu.

magyal (09:18 PM) :

Od Macochy jsme šli údolím „Pustý žleb“ na sever, to je takové krasové údolí se spoustou jeskyni...

magyal (09:24 PM) :

Údolí Pustý žleb

...tam jsem se já oddělil a šel jsem pořád dál údolím podívat se na Sloupskou jeskyni, zatímco ostatní šli přes vesnici Vavřinec. V lese za vesnicí jsme se potkali na domluveném tábořišti...

magyal (09:25 PM) :

...v pondělí jsme šli přes vesnice Petrovice a Žďár a dále přes les do vesnice „Kuničky“, kolem pozůstatku hradu Doubravice (tam jsme obědvali) do Doubrav nad Svitavou, odkud jsme odjeli vlakem.

Odposlech č. II:

kex (09:17 PM) :

Koledovali jste?

pibižuch (09:18 PM) :

Ano

kex (09:18 PM) :

Vykoledovali jste něco?

pibižuch (09:19 PM) :

Ne

Jeskyně Kostelík

No tak to je asi tak vše, nebo alespoň v to doufám, že to je vše, co mělo být řečeno o velikonoční výpravě.

Kex

První voda, co nebyla

28. – 29. dubna 2006

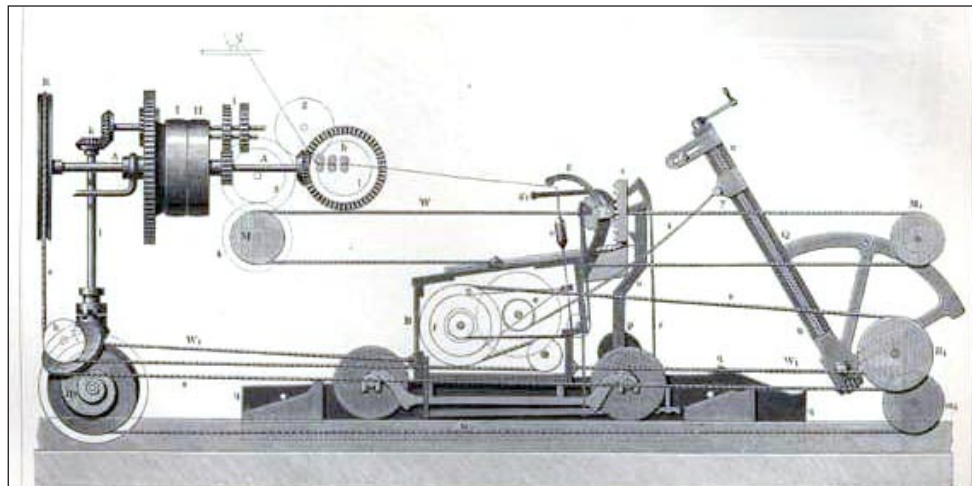
Po delší době vyšly květnové svátky na pondělky, a tak jsme se chystali na dvě třídní vody. I proto jsme dlouho dopředu zvolili Ohří (dlouho jsme na ní nebyli). Černá mračna se nad našimi plány počala shlukovat ve chvíli, kdy se ukázalo, že v prvním termínu je výrazný nedostatek kotrčníků. Například Aha a Vrápenc se vymlouvali, že dozrávají a účastí na vodě by své zranění ohrozili (maturus = latinsky „zralý“). A jak se mračna stávala černějšími a černějšími, odpadávali další předpokládání účastníci. A navíc řeky stoupaly a i předpověď počasí na víkend hrozila tím nejhorším. Nezbylo, než s pomocí mírného násilí vykopat k účasti fosilie (např. Jírovice).

V pátek odpoledne tedy vyrazili Kule a Máša s bandou hlesil vlakem do Tršnice a tam se ubytovali asi kilometr od řeky na šikmém zalesněném mezi. V noci je ještě posílil Horác. Lodě vezl Alfons Hladovým autem a doprovázel jsem ho já, Jírovec, Stegy a Matěj. Vyráželi jsme notně po plánovaném čase a k Tršnici jsme přijeli lehce po půlnoci. Za těchto podmínek jsme už

ostatní nehledali a ubýdli se v lese asi 3 km před cílem. Nepršelo. Ale ráno ano.

Přesto se raní ptáčata vykopala velmi záhy (na mezi se zřejmě nedalo moc spát), strhla stany a taky ostatní. Než se naše motoristická sekce vzpamatovala, čekali již ostatní řádně promoklí a vymrzlí u řeky (předtím jsme se ovšem trochu naháněli navigováním telefonicky Kulem). Obloha se vybarvila jednolitou šedí, vytrvale lilo a teplota dosahovala téměř celých +10 °C. U mostu jsme nejdřív částečně sundali lodě a pak se rozhodli, že vyčkáme s odjezdem a na chvíli se schováme v nedaleké vlakové čekárně. Jak známo, nemá správný vodák před jedenáctou na vodě co dělat, a tak jsme čekali na tuto hodinu v naději, že se to té doby počasí změní. A neklamali jsme se. V jedenáct konečně přestalo pršet a začalo sněžit. V kombinaci s tím, že se blížil vlak do Prahy, to rozhodlo o našem návratu. Lodě jsme odvěkli do Královského Poříčí a nechali je tam v úschově u starosty v naději, že příští víkend k nám bude milosrdnější. Všechno je jednou poprvé a toto byla (pokud si pamatují) první voda, co nebyla.

Tatouch

Stroj na výrobu vody, aby byla

Druhá voda

5. – 8. května 2006

Vpátek jsme si dali sraz ve čtyři hodiny na Hlavním (Masarykově) nádraží u 24. (2.) pokladny. Jeli jsme vlakem asi 3 nebo 4 hodiny. A pak jsme vystoupili na stanici *Královské Poříčí*, tam, kde na nás čekal asi 250 metrů vzdálený kemp.

Dorazili jsme do kempu a všichni si za začali stavět stany, kromě nás, Pytlíků, protože jsme zjistili, že nikdo z nás čtyř nevzal tropiko. Píbižuch se nacpal ke Kulemu a zbytek Pytlíků musel spát po širákem.

Pytlíci si také stavěli zajímavé přístřešky z Hlukovy podlažky. Účelem těchto přístřešků bylo svěst veškerou zachycenou vodu na spící Pytlíky. Ovšem nutno ocenit odvalu a zaujetí, s jakým je stavěli. Pravda, bez Píbižucha, který se o sebe postaral lépe.

Sobota

Ráno jsme všichni vstali a dali jsme si snídani. Asi o hodinu později jsme začali nosit lodě do kempu. Rozebírali jsme si pádla, vesty, vybírali jsme si lodě a jelikož bylo málo kotrčníků, tak museli kotrčit i ti, kteří nikdy nekotrčili. *Za zmínku jistě stojí, jak Hluk zapomněl ve vlaku peněženku s doklady a šli ji s Magyalem shánět.*

Konečně jsme spustili lodě na řeku a vyjeli. Bylo krásně, svítlo slunce a voda tekla rychle. V sobotu kotrčil a jel na singlu i Vavřík. *Vydržel to až do Lokte, kam si přijel Krup s Kexem. Úsek z Královského Poříčí do Lokte mu ovšem stačil, aby si udělal pychýře. Krup si pak stěžoval, že je Vávra nějaké línej a hroznej háček... Kdoví, asi línej byl. Ale nic není černobílé.*

V Lokti jsme si užívali sjezd retardérky do oblouku. Vypadala dost děsivě, ale nakonec to bylo bez problémů. V Karlových Varech si povzdychne Krup, že je škoda jet dál, když zde probíhá nějaký folkový festival.

Pluli jsme, nabrali jsme vodu v kempu a zatím se ještě nikdo necvaknul. Zdoláváme už asi 25. kilometr řeky, to znamená, že jsme skoro u konce prvního úseku.

Utábořili jsme se někde v lese (u peřeje

Hubertus), tam jsme vytáhli všechny lodě a uvařili večeři. Bylo pořád pěkně, ani v noci nespadla rosa.

Neděle

Po poríči, co jsme ráno měli, na nás z druhého břehu mává Turbo, který přichází, protože na vodu nemohl jet od začátku.

Když jsme vypluli, tak Maďal zjistil, že nemá na lodi jednoho koně, kterého jsme my, Pytlíci, zapomněli vrátit zpět, protože jsme ho potřebovali (*ukradli*). Maďal se celkem naštvál (*to jo*) a řekl, že nás vykoupe – strhla se vodní bitka žádaná Maďalem proti Pytlíkům. Všichni byli mokří.

Za zmínku snad stojí návštěva Kyselky, kde jsme si prohlédli zdevastované lázeňské domy a nabrali kyselku do kanystrů. Na louce, kde jsme obědvali a hráli frísko, Krup s Magyalem zaslechli známou znělku, vrhli se pro loď a přejeli rychle na druhou stranu řeky. Podařilo se jim auto zastavit a koupit 2 vaničky zmrzliny! Kousek dál pak jsme potkali Petru a Terezu z Ještěrek u jejich chalupy.

Tento 2. úsek jsme skončili asi po 15 kilometrech řeky. Postavili jsme si stany na jedné pěkné mýtině. Měli jsme sejráno a večer se u ohně hrálo Městečko Palermo. *Na tábořišti Pibi chvíli zkoušel fotit krajinu a já petrklíč s nevalným úspěchem. Větší úspěch měl improvizovaný „bejzbol“.*

Pondělí

Čekal na nás poslední, nejkratší úsek. Byly před námi asi 3 jezy, z toho se 1 nedal sjet. Cesta nebyla příliš dlouhá. Skončili jsme asi ve 3 hodiny (*v Klášterci nad Ohří*). Všichni odjeli vlakem, kromě Hluka, Turba a mě, protože jsme měli nakládat lodě. S přívěsem si pro nás přijeli Vojtovi rodiče.

V Praze jsme vyložili lodě u Kuby na zahradě a odnesli jsme pádla a vesty do klubovny.

David

(jelikož tento příspěvek obsahoval řadu nepřesností a nepravd, byl redakcí optimalizován)

Náhradní, jednodenní voda

13. května 2006

Anžto nás počasí při první vodě vypeklo, rozhodli jsme se vynahradit si to jednodenním sjezdem dolního úseku Sázavy. Abychom nemuseli dohadovat dopravu lodí, naplánovali jsme si vypůjčení lodí v Týnci. A jelo se. Vlakem. Už ve vlaku nám bylo podezřelé, kolik lidí s vodáckým vybavením v něm jede. Přesto nás ale „májový průvod“, který se z vlaku v Týnci vyvalil, poněkud překvapil.

Organizovaně jsme vystáli frontu v půjčovně Raft, odnesli si vesty, pádla a 8 žlutých plastáků (350,- Kč za sadu) a zařadili se do fronty na řece. Vody bylo spíš méně než více, ale většina jezů se dala sjíždět – zvlášť v cizích lodích. Podělusy jsme zvládli bez úhony (v davech svátečních vodáků, kteří nás obklopovali, ale nebylo o zábavu nouze). Nad Brejlovským jezem

jsme si za mírného deště dali oběd skryti v rybářských přístřešcích. Vodácká vlna nám, zatím, našťestí poodjela. Kaňov jsme sjeli surově vyhrazenou šlajsnou (buch-buch). Taky Krhanice a Pěnkavu jsme sjeli. Tam to ale bylo dost dobrodružné (dost jsme čepovali). A nebyli jsme sami – Kule tam dokonce musel lovit téměř se topící vodáky. Pod Prosečnicí a Kamenným stádem se vyčasilo, dokonce svítilo sluníčko. To nás inspirovalo k vodní bitvě (házení houbou) a Alfonse s Martinou ke cvaknutí. Lesní šlajсну i Kamenný přívoz jsme projeli všichni, někteří z nás drobnými vadami na stylu nebo naopak frajersky pozadu (že). Žampach byl nuda, sjeli jsme ho přes korunu štrougajícíce.

V Pikovických peřejích bylo vody přiměřeně a pěkně to jelo, pod Medníkem nás ale déšť zahnal na břeh. K mostu jsme tedy dorazili právě v době odjezdu prvního plánovaného vlaku. Mimochodem – raftáci si tam vybudovali velkokapacitní lodní terminál a v důsledku toho je břeh celý rozdupaný a rozbahněný, téměř se tam nedá pohybovat. Protože další vlak jel až za hodinu, museli jsme do cukrárny. Hrůza. Ale dortíků měli dost.

Poznámka: až budete plánovat podobnou výpravu na Sázavu, koukejte ji načasovat tak, abyste v Týnci nekřížili vlak. Houfný útok na půjčovnu lodí a následně na řeku je zřejmě víkendovým obyčejem.

Tatouch

Jarní sraz

26. – 28. května 2006

Pro Pytlíky začal Jarní sraz na nádraží ve Vršovicích. Kule nesl plachtu a Pi-bižuch přišel pozdě. Proto jsme museli jet do Benešova, kde jsme chtěli přestoupit na autobus, pozdějším vlakem.

Začalo pršet. Autobus jsme pochopitelně nestihli, ale potkali jsme pár Ginkgarů, kterým bus ujel, i když přišli dřív. Společně jsme nasedli do příštího autobusu jedoucího do Jablonné. Odtud jsme došli k místu zvanému U Pstruha, kde se měl sraz konat. Pamětníci tvrdí, že tam před hoodně lety byl i tábor. My jsme tu našli dřevěnou konstrukci. Přes ní se kvůli dešti přehodila plachta, kterou Kule, Stegy a Pi-bižuch přinesli. I tak byli všichni kvalitně mokří. Postavili jsme tropika a Ginkgo šlo spát jinak.

Probudili jsme se do nádherného slunečného rána. Přicházeli ostatní: Štíři, Ještěrky a Plácové s novým názvem – Hadi. Asi v 11 hodin dorazil i organizátor letošní hry, Krup. Dopoledne se všichni bavili jak chtěli. Štíři šermovali s mečema, Ještěrky a Pytlíci si nezávisle na sobě házeli s frisbee, Hadi vyndávali kusy dřeva z potoka, přičemž Matyáš vešel do potoka v botech a dlouho je sušil.

Po obědě byla všem vysvětlena pravidla hry. Letos musely družinky na jednom z šesti stanovišť (Amerika, Čína, Egypt, Indie, Indonésie, Itálie) plnit úkoly, aby získaly suroviny. Ty pak měly donést do jiné země a tím získat peníze. Za 20 peněz se dala koupit cesta. Kdo měl na konci nejvíc cest, vyhrál. Když se setkaly dvě družinky, mohly spolu začít bojovat zbraněmi známými z dřeváren. V lese se pohybovalo pár lupičů, kteří mohli družinky obrát o suroviny. Hra byla dobře vymyšlená a myslím, že byla lepší než dřevárny.

Večer zase začalo pršet, a tak bylo pod plachtou dost plno. Po setmění se konal slavnostňák. Nad lavicemi byl roztažen lajning, takže všichni seděli v suchu. Srazový kámen byl po dvou letech předán Gink-

Šestiúhelný přístřešek na slavnostňák, složený (teoreticky) z 15 celt, v důsledku chybného zaměření z cca 17 celt.

gu, konkrétně složenému týmu Pavouci / Chobotnice (Ginkgo stejně kámen na místě zapomnělo, takže bude muset být předán jindy). Dále byl předveden znak nové družinky Hadů. Šel jsem spát dost brzo, takže víc o slavnostňáku nevím.

V neděli dopoledne všichni balili a hodně brzo odjely Ještěrky. Ostatní po obědě vyrazili na autobus. Cestou jsme se zastavili nad Slapskou přehradou a prošli podmačeným polem, ze kterého nám na botech zůstaly chuchvalce bahna velikosti sněžnic. Pytlíci měli lovečák a měnili ho za tatranky a jabka. V jednom městě jsme přestupovali. Kule se koukl do muzea a Pytlíci i Štíři si dali v hospodě langoš s česnekem, sýrem a kečupem. Asi v 18:10 jsme dorazili s krásným počasím do Roztyl.

Pořadí družin

1.	Pavouci / Chobotnice	10 cest
2.	Ještěrky	9 cest
3.	Pytlíci	8 cest
4.	Veverky	6 cest
5.	Štíři	5 cest
6.	Hadi	5 cest
7.	Krahujci	5 cest

zapsal Petr

Alarmující studie o škodlivosti chleba

Nedávno byl bez větší odezvy zveřejněn alarmující článek, který varuje před nebezpečím pocházejícím z vůně pečeného chleba. Ukazují se totiž následující spolehlivě zjištěná fakta:

- Více než 98 procent odsouzených pachatelů závažných trestných činů konzumovalo chléb.

- Plná polovina dětí, které vyrůstaly v domácnostech konzumujících chléb, má v testech inteligence podprůměrné výsledky.

- V 18. století, kdy se prakticky všechen chleba pekl doma, byla průměrná délka života menší než 50 let, dětská úmrtnost dosahovala hrozivých čísel, mnoho žen umíralo při porodu a nemoci jako tyfus, žlutá zimnice a chřipka decimovaly celé národy.

- Více než 90 procent násilných trestných činů je spácháno do 24 hodin po požití chleba.

- Chléb se vyrábí z tzv. „těsta“. Bylo prokázáno, že již necelého půl kilogramu této hmoty může udusit myš. Průměrný Čech sní za jediný týden větší množství.

- Primitivní kmenová společenství, která neznala chléb, trpěla v nesrovnatelně menší míře rakovinou, Alzheimerovou chorobou, Parkinsonovou chorobou a osteoporózou.

- Chléb je prokazatelně návykový. Osoby, kterým je odepřen chléb a dostávají pouze vodu, se nejpozději do dvou dní vehementně dožadují chleba. Chléb je často pouze přístupní stanicí ke konzumaci „tvrďších“ potravin,

jako je máslo, džem, buráková pomazánka a dokonce čokoláda.

- Je dokázáno, že chléb absorbuje vodu. Protože lidské tělo obsahuje více než 90 procent vody, vyplývá z toho, že konzumace chleba může mít za následek, že vaše tělo bude pohlceno tímto absorbujícím potravinářským výrobkem a stane se z vás houbovitá rosolovitá hmota.

- Novorozenci se mohou chlebem zadusit.

- Chléb se peče při teplotách kolem 200 stupňů Celsia. Taková teplota zabíjí dospělou osobu za dobu kratší než 1 minuta.

- Většina konzumentů chleba nedokáže odlišit závazná vědecká fakta od nesmyslných statistických blábolů.

Ve světle těchto alarmujících statistických dat navrhuji Severomoravské matky neodkladně prosazení následujících protichlebových opatření:

- Zákazprodejechleba nezletilým.

- Celostátní kampaň „Řekni chlebu ne!“ spojenou s vystoupením významných osobností v TV Supernova a masovou distribuci plakátů a nálepek na auta.

- Uvalení dodatkové třístaprocenní daně na chleba, z jejichž výnosu se budou hradit škody, které chléb ve společnosti napáchá.

- Zákaz používat v reklamě na chléb zobrazení zvířat nebo lidí a pestré barvy, neboť tyto prvky výrazně působí na děti.

- Zřízení „bezchlebových zón“ v blízkosti škol.

ŠUP slaví 10. výročí!

Od vydání prvního čísla oddílového časopisu uplynulo právě 10 let. Jana odjela do Anglie. Na Myslivně čistil Shane v saloonu svět od lumpů jako Reed, zrovna když jsme tam trávili podzimní tábor. Museli jsme se naučit spoustu kovbojských dovedností a legráček, jako je lasování, rychlé tasení proklatě nízko zavěšených koltů a střelbu z pušky. Na kunratickém přespolním crossu běželo pár bláznů z oddílu přes tři kopečky a tři potůčky. Až do Beškova jsme jeli na výpravu 17. listopadu. Do malebné chaloupky nad vyhlášenou studánkou. Pražská 100 startovala v Sudoměřicích a její trasa se přes báje oddílové tábořiště U Pstruha doklikatila až do Prahy. Jana je stále v Anglii. V klubovně proběhl Kec na téma Rychlé šípy a druhý den v sobotu se všichni v rychlošipáckých převlecích vydali hledat tajemného EM, který držel Ježka v kleci. Rádným kopancem jsme jej přemohli a vypluli i s gulášem na Vltavu. Vánoční atmosféra naplnila přemyslovský Vánoční kec. My se naplnili cukrovým a zvolili jsme Maďala přemyslem. Na Stromku zavoněl oheň a jehličí, naplnula se lana, sehrála hra a... přiletěl Ježíšek s hromadou dárečků, zbylo na každého. I na zimní tábor jsme letos jeli, z nových zimních táborníků přibyl do týpka u Horní Lipové

i Terka a Vavřík, který se již těší na další zimák. Nebyl jidlomor. Jana je stále v Anglii. Chalupy na Novině nás vlnidně přijaly během pololetních prázdnin. Jizerské hory nás nechávaly brázdřit stopama své hřbety a my si to náležitě užívali. Kus-

kus s rybičkama si ovšem užili jen ti nejotrlejší. Jana je stále v Anglii. Na zimní puťák jeli pouze čtyři (i se Strachem). Projeli část Krušných hor, až se ztratil fosilní člen oddílu Falda a odjel domů. Do Jinců nás táhla touha utopit Moranu, nasbírat si v lesích něco trilobitů a samozřejmě otevřít studánku. Rozhlídli jsme se z Plešivce. O velikonočních prázdninách jsme putovali po Moravském krasu. Měli jsme spoustu vápencových krasů krásného Moravského krasu. A krásně se tu i koledovaly kraslice. Bylo to celé krásné. Souběžně se sněmem ČTU oblasti Praha proběhla tzv. dřevárna. Zjišťovali jsme a plnili úkoly a zbraněmi svými s protivníky bojovali a to vše i přesto, že Jana je stále v Anglii, čímž nemohla zabránit, aby sněm zvolil Kuleho a Alfonse do Velké rady ČTU oblasti Praha. Vesele jsme vyrazili do sousedství SOOSu na první jarní vodu sjíždět Ohři. Večerní a celonoční deště značně zdecimovaly mužstvo a ve chvíli, kdy dorazily lodě, už nezbylo než se schovat na nádraží. Začalo sněžit a první vodu jsme přesunuli do tepla klubovny. Lodě zůstaly na Ohři pro pozdější použití. Další víkend už se voda konala skutečně a Ohře dohoukala naše lodě až tam, kam jsme chtěli. Jana je stále v Anglii, a tak jsme uspořádali i třetí vodu. Byla jednodenní a na Sázavu a byla super, až na záplavu banánových slupek a červených vestiček. Exceloval zde hlavně Pibižuch, který poněkud neovládal svou loď, doufáme, že ovládal alespoň sebe. Výři se statečně vypořádali s maturitama, ale trochu ještě bojují s přijímačkama na VŠ. Maďal s Ahalbertem právě usínají u posledních prací na tomto Šupu a již propadají euforii. Alf dopisuje toto Bylo nebylo a jelikož je už 1 hodina v noci, jdou snad už spát. Jana je stále v Anglii, ale nevíme co dělá. Blíží se

tábor. ■

ŠUP, čili Šumařovo podlouhlé ukulele, vydává TK Vyšehrad, Rejskova 13, Praha 2, www.vysehrad.org. Vydáno nákladem 50 výtisků. Příjem příspěvků: sup@vysehrad.org. Korekci a cenzuru provádí redakce. Uzávěrka následujícího čísla je příští 16.13. Obrazový materiál: Foták & co. Tiskne: tiskárna. Informace o předplatném: 800 123 456. Nevyžádané příspěvky se nezvracejí. Užití části nebo celku (zejména k toaletním účelům) bez výslovného svolení vydavatele se tresce!